

KNJIGA 43
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=43>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 841/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

18-08-2016 00:48#841

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS ili SVI SE U NJEMU MOŽEMO (PRO)NAĆI

(Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbous-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možda u tom pomaganju i spašavanju Hrvata - kažem samo možda - ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske.

Kada je u rujnu 1962. godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Ustaša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodon na sprovod su došli mnogi istaknuti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četiri (4) odlikovanja koje je Georges Desbous dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Geores Desbous učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Geores Desbous su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Canadi i najviše se radi o Hrvatima iz Canade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se netko javi kto je živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma. Pismo je pisano na osam (8) stranica. Ovo pismo se nalazi u knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** na stranici 431-438. Hvala svima na razumijevanju. Mo. Otporaš.)

general DRINJANIN

8.2.1965.

Br.

Prof. Mirko Meheš

Sudbury. Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja "**SLUGA DOMOVINE**". Vjerujem da ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a to je ostvarenje Hrvatske Države, a onda se možemo i svađati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hrvatskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za Hrvatsku raditi. Može Vam ovo izgledati kao neko hofiranje, ali bolje je da moje riječi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Toronto, a meni poslali kopiju. Rekli ste među inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u školi kod Luburića. To bi mogao biti nekada i kompliment, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je Dubičanac ostao isti. (Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je riječi da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956. godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića pisma, nesumnjivo će primijetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo. Otporaš.)

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sređivao svoj život i zarađivao pare. Kad je već bio što se veli - "gospodin čovjek" - onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom momentu, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. (Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo.) Dapače je među velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispustio nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjesto ne zgrapano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Otporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića (ovdje se radi o **Ogranku HNO ERIK LISAK** kojeg su u Torontu osnovali 1957. godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo.) i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozitivno raspoložen prema svom bivšem zapovjedniku. Čak je kupio i dionice (DRINAPRES-a, mo.) i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. (I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama izjavljivao ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo.) Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počinuti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogriješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudi stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta "kuhinja" odlučila prevesti Otpor i Otporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorištena posebna situacija brata Rovera, kojemu je trebala jedna javna politička rehabilitacija, (radi se o **Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956., mo.**) da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Otpora i naravno Luburića. Neću ovog časa govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Otpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva

usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju sa mnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka.

Stvar Otpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Otporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura Rovera za šefa Otpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni "četvrti domovinski kanal". Postavljen je bio i hrvatski nacionalno fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku.

Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u slijedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izričito sam odbio ponudu za strukturalni i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Među onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Otpora bili su i dr. Dubičanac i prof. Mostovac. Vratimo se dru. Jeliću. Vi ste i sami bili svjedok onog grljenja i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na **DOMOVINSKOM SEKTORU**, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. (Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata pojasniti neke stvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. Osobno sam bio dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći slijedeće:

Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika zemalja u kojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svaki svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svaki se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu nesnalaženja samo su razdor i sumnje cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinog legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Otpor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda, ali k istom cilju. Iz dana u dan rascjep između Hrvata je sve veći i veći, što je uzrokovalo jednu pravu i pravcatu **POLARIZACIJU HRVATA**.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu - do tada nepostojeću - hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja **HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA**. Naravno Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP i HSS nisu za to htjeli ni čuti, jer su se obadvije stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962. godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo **HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE** koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik **HNV** bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinich. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju

hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja **HNV**. O tome u ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo. Otporaš.)

Međutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Otpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima - napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Štiru, koji je inače vrlo sklon političkom djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogući rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav raison-detre (**opravdanje,mo**) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa otporaškim ljudima bez Otpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mijenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom otporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnosti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si ne dam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek (**Šimunac iz Toronta, mo.**) je bio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra (**jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvatima u svakoj potrebi, mo.**) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricom Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina - mogu Vam sve to potvrditi. Mogu Vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Otpora.

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Otporaša u Torontu. (**Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik s jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan, jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo. Otporaš.**)

Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Šarić (**Ivan Šarić, Nadbiskup**

Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960 god., mo.) rekao u društvu moje supruge, da ako ne prigнем šiju pred Poglavnikom, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP, mo.) na čelu sa jednom osobom, koji iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, (zar Stipe Misić i kompanije nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotovinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo.) koji je djecu klaio i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo građanski nego i crkveni razvod braka i stotinu stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima.

Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Otpora mnogo puta ponudio, da neka među sobom izaberu drugog zapovjednika, a neće biti nikakva tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Međutim, **DOGADJA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA ODPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBİČNIJIM DEZERTERSTVOM.** Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesta pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Otporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili - ne samo meni pisali nego i obnavljali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio određen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda - stranačari rade na tome da raskopaju Otpor eliminirajući mene i one za koje se pretpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih razloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi preuzele inicijativu u svoje ruke, a sam Otporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstrukture, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost Leadera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom Leaderu Dubičancu nametnuli kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Otporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržujskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlično i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu **misiju** i ima tako postojane sljedbenike, koji su bili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Otpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Otporom moraju računati sa mnom osobno i sa svim onima, koje mi međusobno stavimo na čelo Otpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Otporu neću nametati nikakvih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu međusobnu vjernost - među Otporašima - nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili točniji nego moji.

Evo baš Husnija (njegov vojnik i satnik HOS-a NDH-e, mo.) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio otporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dođe u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. (Osobno sam poznao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadnji puta bio u posjeti sjevernoj Americi i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga uhapse i zadržale su ga u zatvoru sve do, mislim, 1947. godine, Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog Lidera. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGLAVNIKOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet **JA**, mo. Otporaš.) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoje, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supotpisati pozivno pismo Jeliću da dođe u Švedsku, jer da on ne samo - da ima mandat svoga odbora nego i HOP-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. - Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Možda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima Kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišiće. (Silvije Grubišić (1909/1985) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu **OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE**, Chicago 1979. g., mo.) I Ujedinjeni Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo apsorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS.

Jedino su Otporaši podmetali leđa, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mi trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. Tako ili gore dogodit će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Otpor u Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće.

Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira (gdje se vješto - a ne sasvim časn - iskorištavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo.) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin između mene i Otporaša, odnosno između društava i Otporovskih predstavnika, kao što su Erić, Crni, (misli se na Štefa, Stjepana Crničkoga, mo.) Prcela, Šego, Gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa među inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrgnuti ruglu ne samo Gagru i Šimunca, nego i sve druge vodeće ljude Otpora skupa sa mnom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su brice i Terezije driblali naše glavnoštabce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakvim nepismenim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam isповijedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti oslobođena tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene đake u borbu. Vi znate, da nisam demagog i uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasvim iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one superintelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, (Treba ovdje spomenuti da

je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izašla **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**, str. 18/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmijenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu **PORUKE IZMIRENJA ..., mo.)** preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makar ih vodio moj bivši šepavi čata Jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Otpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog umiruća (**vjerojatno "umirućeg" mo.)** Vijeća - bezuvjetno je potrebno, da se Otpor afirmira na nedvojben način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno - konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjećao sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um - budu stavljeni potpuno u službu tih ideja i kroz Otpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Otpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu među milijun Hrvata uspjeli ostvariti nešto efikasno u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je element mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaciji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. Napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namijenio ne samo Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijiniti moju iskrenost i volio bih da me netko ocijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrzi nego da me sažaljavaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar (**poznavajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći ...učiniti za našu "hrvatsku" stvar, mo.)** - ostajemo Otpor - i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam

general Drinjanin, potpis.

(Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim generalovim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime **HRVATSKA** te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostavljali. Mnogima to nije bilo po volji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo često puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: **NEKA! TO STE I ZASLUŽILI**, onom istom nasladom što se je nedavno neki hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao u hrvatskoj odori HOS-a NDH-e na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje ...

Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo **LAKO**. On je jedne zgrade napisao, mislim u novinama **GLAS DOMOVINE** 1960. god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju polematičku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao

simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vođa, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevolsnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati".

Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno iz novine OBRANA. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.)

21-08-2016 14:16#842

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (19 studenoga 1953.)

(Donosim ovdje pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao suradniku Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO bratu Anti Kršanić (1917-1995). Ante Kršanić je rodom iz Korčule. Došao je u Ameriku prije WW2. Bio je u američkoj vojsci na Pacifiku. Koliko god je volio naturaliziranu Ameriku, još više je volio Hrvatsku. Imao sam priliku upoznati gospodina Antu Kršenića osamdesetih godina u San Franciscu. Zavolio je generala Drinjanina zbog njegova žarkog hrvatstva i vojničkog iskustva. Gosp. Ante Kršenić se je dopisivao s istaknutim osobama i stvarateljima NDH. Posjedujem ta pisma u originalu s omotnicama u kojima su ta pisma poslana. Neka su u duplikatu, preko indiga, kako se je to prije pisalo. Jedno od tih pisama je upravo ovo koje ovdje iznosim. Pismo je jako zanimljivo. Iznosim ga u cijelosti kako je napisano. Ako se potreba ukaže da se nešto objasni, ja ću to staviti kao moj dodatak u zaporke. Ovo pismo se nalazi u knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** na strani 27-29. Mo. Otporaš.)

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (19 studenoga 1953.)

T A J N O.

Stan, 20 listopada 1953.

Dragi brate !

Ovim zajedničkim pismom želio bih Vas obavijestiti o par tekućih poslova.

1. Znam da ste svi zabrinuti radi "DRINE", i da Vam je još teže rastumačiti krugu prijatelja nedolazak "DRINE". Redovni broj 7-8 pretvoren je u "Domovinski broj" i za posebne domovinske svrhe. Vi ga niste dobili, ali znam, da žete se svi veseliti toj činjenici, jer je "DRINA" izvršila svoju misiju. "DRINA" radi i raditi će, i samo neka neprijatelji troše energiju u širenju kojekakvih glasina.

Povijest će kazati, koju je ulogu izvršila "DRINA", i koju će, ako Bog dade još izvršiti u životu Hrvatskih Oružanih Snaga u ova teška vremena iskušenja svake vrsti. "DRINA" ima svoj čvrsti krug prijatelja, suradnika i čitatelja, pa i ako negdje zapne, uvijek braća iz drugih krajeva pomognu i za one zaspale, nemarne, nevaljale, umorne, - kao što to čine za one, koji ne mogu, nemaju ili neće. Vršimo jednu povijesnu zadaću i ja sam čvrsto uvjeren, da će nas uvijek biti, koji ćemo biti tamo, gdje "DRINA" bude najviše trebala pomoć, suradnju, razgovor i sve ostalo. Dignuti ćemo visoko stijeg naših Oružanih Snaga, koje su toliko herojskih djela učinile, jer je narod, koji nije u stanju stvoriti svoje oružane snage, osuđen na propast. Ako je naše stanje teže, i kako nam je Domovina porobljena, i ako smo ostali skoro bez saveznika, tim je naša zadaća još teža i veća i potrebija.

Dvobroj 9-10 izišao je i već je otpremljen. Otpremljeno je ...komada redovitim putom i preporučeno. Nije to broj, koji Vam je potreban, možda da nekome od Vas bude mnogo falilo, ali i ovaj broj ima svoju posebnu misiju, posvećen je pokojnom Kavranu i drugovima i posebni razlozi su nam diktirali novu raspodjelu. Nu, ako kome od Vas bude zaista teško i trebate, dobiti ćete od zadnje rezerve uredništva. Pišite mi i recite šta i kako trebate i sve što se može učiniti ćemo. Inače nastojite rastumačiti braći, da nas je mnogo i uvijek se otkrivaju nove grupe, potrebe itd. i moramo misliti na sve. I kao što smo uvijek računali na plemenitost i velikodušje onih najboljih, kada od njih tražimo žrtvu, tako i sada: najmanje šaljem najboljim grupama, jer znamo, da tamo ima svijesti. Računamo s tim i vjerujemo, da će braća razumjeti. (**Gospodin Ante Kršenić je živio u San Franciscu, Californija. Tu je uveliko bila razgranata Hrvatska Bratska Zajednica sa svojom proslavenskim idejama. Teško je tu bilo prodirati s idejom hrvatstva. Govorilo se je "naški" i došli smo "iz staroga kraja" samo da se ne kaže da se govori hrvatski i da se je došlo iz Hrvatske. To sam osobno osjetio i na Pikniku HBZ u Couperтину sam se posvadio sa tim Hrvatima koji su sebe zvali Jugoslav ili Slavenijem i došao do neprilika. Tada sam pisao generalu Drinjaninu pismo i obrazložio stvar i situaciju. General mi odgovara: "...Dragi Mile Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije ...Tako sam i ja tebe poslao u gnijezdo Jugoslavena da ih preodgajaš..."**, mo. Otporaš.) Mnogima je od Vas već stigao novi broj, a drugima će skoro.

II. Avionski nismo otpremili nikome bez razlike ni jedan broj. Ima više razloga. Glavni jest, da je tamo najviše prilike za cenzuru, a mi imamo još mnogo za otpremiti i kazao sam: posebne razloge i za Domovinu, pa ne bih želio da zapnemo. Sadašnja "DRINA" ima novi format knjige i tu je potrebna dozvola. Nitko nam ne priječi ovdje raditi, niti će situacija s ugovorom između ove zemlje i Amerike nama škoditi, radi veza Amerike s Titom. No, nama je dužnost pred susresti svaku komplikaciju. Imamo moćnih prijatelja, ali ne zaboravite, da ima Hrvata, dobrih Hrvata na oko, koji nas i ovdje tužakaju, nastoje spriječiti nam rad itd. Pogledajte oko sebe, pa će Vam biti jasno, s kojim poteškoćama se susrećemo i mi na svakom koraku. I nisu uvijek najogavniji Titovci, ni četnici, pa ni neki drugi, kojima se bavimo, nego imamo i zaplotnjačkih protivnika, koji bi radije sa đavlom, nego sa nama iz razloga kukavičluka i jer je naš put teži i bez kompleksa. No to je put, koji vodi Državi: Put krvi, patnja i žrtve svake vrsti. Put Starčevića i Pavelića. Možda da Vam jednom rekнем i više.

III. S ovim brojem "DRINE" dali smo novi format, manji i zbijeniji, a sa više stranica. Dvobroj 9.10 ima 60 stranica sitnog, zbijenog tiska i sadrži toliko, koliko 30 stranica starog formata. Razlozi: mnogo ih ima, a ja ću Vam iznijeti dva. Prvo: domovinski promet traži mali format, da se može staviti u džep, u kovertu, pod vrata, jer zaprema manje mjesta. Stari format "DRINE" je nastavak tradicije "Grića" i "Ustaše", nu ja mislim, da se moramo pokoravati razlozima. Ja sam od onih, koji su radili na tim listovima, i uviđam, da smo već onda trebali uvesti manji format iz tehničkih razloga. Idemo u korak s vremenom i kada nam se predstavi jedan ovakav problem, riješimo ga praktično. Vjerujem, da je taj razlog, domovinski, dostojan. Mnogi su prijatelji izrazili želju, da bi "DRINA" bila manjeg formata, da je mogu staviti u džep, kada idu na rad, tvornicu, rudnik, u vlaku, tramvaju, autobusu. Ne moraju ju previti na četvero, čime se uništi vanjski izgled, posebno pak fotografije. Oni, koji žele imati sve primjerke skupa, neka uvežu dosadašnje u jednu knjigu, a nove u

novu i stvar u redu.

IV. Stavili smo tvrdnju koricu i kliše Ustaše s Drine, fotografija poznata s maraka i iz doba akcije na Drini. To je crtež posebno pravljen za naslovnu stranicu i trebao bi biti simbol. Želimo znati: dali da ostavimo to tako, na svim daljnjim izdanjima, ili da za svaki broj stavimo nešto drugo. Ja mislim, da bi trebali ostaviti ovako naslovnu stranicu i da uvedemo taj simbol, kao recimo hrvatski grb sa mačem, da bi ipak naše Oružane Snage imale nešto drugačije nego drugi i sami Tito. **(Sada mi je potpuno jasno zašto je grb HNO bio grb s mačem i zašto su "DRINE" izlazile do 1956. godine s slikom Ustaša na koricama, mo, Optoraš.)**

V. Počimamo s jednom novom rubrikom: IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA, gdje ćemo sistematski donositi pjesme, fotografije i opise iz života, borbe i smrti naših velikih boraca. Ne mislimo pri tome samo na one poznate, nego SVI VI MORATE SURADJIVATI I DATI KRATKE PRIKAZE IZ ŽIVOTA I BORBI NAŠIH BORACA. **(Kada bi se mogle sve "DRINE" i "OBRANE" pregledati i iz njih izvaditi sve ono što su svjedoci o očevdci mnogih bitaka opisali, tek bi se tada magla znati prava istina "ustaške" borbe u obrani Hrvatske Države, mo. Optoraš.)** Jednako čarkara i domobrana, oružnika i mornara, kao i generala i novaka. radi se o kratkim opisima za hrvatsku povijest i ta dužnost pada na sve nas, na DRINU. Razmislite o tome i u svome krugu povedite akciju. Zaboravljamo svi i mnogo će herojsko djelo malih ljudi ostati ne napisano, i možda smo mnogi od nas zadnji živi svjedoci toga čina. Trebamo fotografije tih ljudi, ukoliko je moguće. Na pr. od Krune Devčića ne posjedujemo ni jednu.

VI. Želimo čuti Vašu kritiku na ove rubrike: "Čovjek i znanost u službi rata", "Ljudi, ideje i djela", "Strateški vidici", "Dokumenti, koji optužuju", "Iz povijesti našeg rata", "Iz Erine torbe" itd. Dajte nam sugestije, želje, tužbe, sve što mislite, da će našu DRINU osposobiti za svoju misiju i podići njezinu vrijednost.

VII. Čim mi bude moguće poslati ću Vam popis prijatelja, kojima smo prije slali izravno, s molbom, da im pošaljete, kako bi nas odteretili. vidjeti ćemo da li će nam uspjeti u skorij budućnosti srediti stvari tako, da bi mogli svladati veći posao. Borba za život i nas je prisilila na reorganizaciju i računamo s Vašom pomoći. Mi nismo nikome ostali dužni na pismo, prema našim mogućnostima svakome smo izašli u susret, ali sve imade granica pa i naše mogućnosti. Svi mi moramo raditi, mnogo puta teže i u gorim okolnostima i za manje vrijednosti i plaće nego Vi, i ako Vi ne stignete nama pisati i još dvojici, trojici prijatelja, onda zamislite kako je nama, koji imamo iste probleme životne borbe i još DRINU i Vašu korespondenciju i sto drugih stvari i sastanaka svake vrste. Vršimo našu dužnost i vršiti ćemo ju i onda, ako ju nitko više ne bi htio vršiti, što neće biti slučaj. Jednom više, drugi puta manje i slabije, ali vršimo sve što možemo, da nam je savjest čista i da smo učinili najviše što smo mogli, iako to uvijek nije ono, što bi željeli, ili što bi tražila naša stvar. Tako se moramo reorganizirati, da ništa ne otpadne od dosadašnjeg rada, da ne opadne vitalitet, dinamizam, ali da se svladaju i problemi našega života i borbe za opstanak.

VIII. Ovom prilikom želio bih vam reći par riječi o mojoj ženidbi, jer znadem, da već ima zlonamjernih vijesti, glasova, i da će me mnogi od vas o tome pitati. Kao prijatelju, suradniku i povjereniku želim Vam reći, kako bi sami znali o čemu se radi i kako bi znali reći i drugovima, da ne nasjedaju neprijateljskim vijestima, ili zlonamjernim "prijateljima".

Koji god je mene pitao, rekao sam mu, neka se ženi, neka radi i rodi ono, što nam sudbina i povijest namjenjuje. Neka nas ima, i neka nam se ne zatre rod. Mnogi od nas je izgubio sve svoje i u opasnosti su da izumru naše najbolje familjske loze. Vidjeli smo u ratu, da su padali herojski oženjeni kao i neoženjeni. Francetić i Devčić su bili oženjeni i nije ih spriječilo da budu herojski vođiči svojih jedinica, da padnu u toj borbi. To je vojnička sudbina. Mnogi od nas je u dobi, kada je vrijeme, da se oženi i ima djecu. Mi možemo čekati, vjerovati, boriti se i ići, pa i pasti, nu ostaju

djeca i naše hrabre majke i žene, kao i uvijek u povijesti, da odgajaju naš podmladak.

Rat nije razlog, da se ne ženimo, dapače, u ratu je više brakova. To je instinkt očuvanja. kada bi se svaki vojnik zatvorio u svoj celibat, onda bi izumrli najbolji. Život je takav, stari umiru, vojnici ginu, majke rađaju djecu i ovi idu stopama otaca. [\(To smo imali priliku nedavno čuti iz ustiju predsjednika RH Ive Josipovića da je dijete partizana, mo otporaš\).](#)

Vidjeli ste slučaj na hrvatskim sveučilištima: najbolji su išli na frontu, ginuli, a neprijatelji svršili škole - i postali intelektualci i u službi neprijatelja, srbokomunizma. Previše dugo traje ova emigracija i treba uzeti stvarnost onako, kakova jest, ali ne izgubiti vjere i spremati se za borbu, koja nas čeka. Kazati ću Vam jedan primjer: Šimunovič Frano, stari Ustaša je jedan od onih, koji su tvorili jezgru, prvu od prvih. Došao u emigraciju i odgojio djecu, koja su se rađala na Jankapusti. Vani mu je supruga. On se je vratio 1941. u Hrvatsku i borio se, a poslije sloma 1945. otišao u hrvatske šume, GDJA SE I DANAS NALAZI. [\(Ne zaboravimo jednu stvar da je ovo pismo pisano u listopada 1953 godine, dakle samo 8 godina i 5 mjeseci poslije rata. Tada su još hrvatske šume bile žive i pune hrvatski KRIŽARA, mo. Otporaš.\)](#) S njim i junačka kći, rođena na Jankapusti. Kako rekoh supruga mu je danas vani sa drugom djecom i valjda su se poudali i poženili, a u koliko nisu, hoće skoro. Postati će djed, a nosi pušku na ramenu, našu ustašku pušku, i sinovi, kćeri i unučad će ići u borbu onako, kako budu sazrijevali. Uzmimo ga kao primjer.

Ja imam 40 godina i želim imati sina, koji će ići našim putovima kao i ja putovima otca moga, kojeg su Srbi ubili 1919. god. što mene nije spriječilo boriti se za Hrvatsku. Da ne govorimo o tome, da svaki čovjek treba da se ženi, da ima obitelj, da mu to samo podiže ugled u svakom pogledu i da time ne gubi. To je tako Bog odredio i tako treba da bude. Kad je došao moj čas, nisam se skanjivao poći tim putem. Zavisi uvijek, da nađemo čestitu osobu, koja će biti dostojna, dobra majka i supruga. Ja sam našao prema mojim pogledima i time riješio jedan osobni problem onako, kako to svaki djelatni vojnik i časnik čini, uz dozvolu svojih pretpostavljenih. Ženim se iz ugledne španjolske obitelji i niti najmanje me ne smeta, da je Španjolka, kao što me ne bi smetalo, da je Amerikanka, Njemica itd. Uvijek, kažem prema osnovnim zahtjevima, koji važe za svaki brak, i ne treba nas smetati, što radi pomanjkanja hrvatskih djevojaka ili žena moramo ženiti strankinje. Mnogi su naši hrvatski prvoborci išli tim putem i ja ne poznam ni jedan slučaj, kojega bi se trebali stidjeti. Strankinje su postale čestite Hrvatice [\(primjer Španjolka supruga Ivana Prclele, Juli Bušić, Annie Boban, Švedanka supruga Ivana Čale, Poljakinja supruga pok. Mladena Dedića, Francuskinja supruga Tomislava Jurašinića i mnoge druge koje su uvijek bile rame uz rame svojim muževima u borbi za Hrvatsku, mo. Otporaš\)](#) i svi se trebamo diviti držanju Francetićeve Talijanke ili Artukovićeve Njemice u najtežim danima naših stradanja.

Nas je dvadeset puta više nego naših djevojaka u emigraciji i kada nam srdce i razum kažu, da smo našli vjernu drugaricu za život, nemojmo se skanjivati na izvršenje onog što smo naumili. Nekada to izgleda nerazumljivo onima sa strane, ili koji su riješili svoj životni problem, nu stvarnost nas i život u tuđini obligira na kompromise. Sama pak činjenica, da OSTAJEM OVDJE i ne idem preko lokve ni u kojem slučaju, govori u prilog ženidbe sa Španjolkom, posebno kada je iz poznate i ugledne obitelji, što će omogućiti rad i nastojanja među Španjolcima, našim logičkim saveznicima, i prijateljima u najtežim danima.

I ovom prilikom ističem: ostajem i vršimo dužnost prema novim okolnostima i mogućnostima, sve dok NDH ne bude ostvarena.

ZPID ! General Drinjanin (potpis)

Posljednje uređivanje od Bobani : 21-08-2016 at 14:22

22-08-2016 01:10#843

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NADAHNUJUĆE PISMO ILI OKRUŽNICA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Ured glavnog tajnika

general Drinjanin,

Stan, 27. VI. 1954.

Br. Ante Kršinić

San Lorenzo, California., USA.

Dragi Ante !

[\(Ovo Okružnica ili ovo pismo se nalazi u knjigi PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA na starni 47-51, mo.\)](#)

Obećah Ti opširno odgovoriti, pa to evo i činim, nakon što sam "smlatio" najžurnije poslove u mom malom gospodarstvu, gdje sa mojom suprugom radim i živim. Ujedno sam morao srediti i najnoviju "DRINU", a znate, da sve dolazi rukom pisano, pa sve valja ispravljati, prepisivati, zatim korekture praviti i držati veze svuda na svijetu. Ne stigne čovjek nešto pametna i sređena napisati. Pokušati ću to sada Tebi, a ako ne uspijem, onda krivi kišu, koja nas je ove noći potjerala na posao, jer se još nalazimo u izgradnji, pa je valjalo materijal u kuću unijeti.

Radi "DRINE": nisam se ljutio, nego sam razaslao Okružno pismo i dao na znanje, da nikom nećemo pisati, ni slati "DRINE", ako nam svoju adresu ne potvrdi. Ljudi se skiću, a zaborave nam to javiti, pa onda uzalud pošta i novine, i propada, i vraća se i dolazi u ruke nepoznatih. Tako smo poslije Božića sve veze, nepotvrđene i ne provjerene obustavili. Ja se veselim, da si na istom mjestu, da radič, da imaš sređen život itd., što se ne može reći za mnoge naše ljude.

Sada vidim da sam pisao sa Ti. To je naime naš ustaški običaj ukorijenjen u ratu, i jedva se odučavamo od toga. Ti si stari borac, imaš i godine, pa budimo kao i drugi i govorimo si Ti.

Molim Te, da pozdraviš prijatelja Vidića, da mu se zahvališ na pomoći datoj za "DRINU", a isto tako i moga zemljaka fra Nikolu, kao i sve "pravovjerne". Drago je čovjeku čuti, da ima "svojih" i da su dobro i da se sjećaju onih, koji rade i vjeruju, jer je to podstrijeg i moralna pomoć, koju i mi zapovjednici i te kako trebamo.

Vidim, da si prošao rat na Pacifiku, bio ranjavan, pa tako će Ti biti jasnije mnogo toga, što se događalo u Hrvatskoj, iako to nije bilo dosta, jer je ono bio klasični, frontalni, redoviti rat, dok smo mi vodili rat i ustanak, revoluciju i što god hoćeš. Znam da je bilo gerile i na Pacifiku, ali Balkan je gori, nego svi Japanci, Malajci i Koreanci skupa. Srbi su rođeni gerilci, petsto godina pod Turcima su se hajdučki odgajali, uzeli hajdučke običaje, moral, taktiku i psihologiju hajduka poprimio čitav jedan narod, kraj toga brđanin, gorski i pastirski narod, dakle pogodan za hajdukovanje. Ako bi Amerika vodila rat onakve vrsti, odnosno pobijala redovitim divizijama, onda bi trebali 50 divizija, jer bi nestajale kao i njemačke.

Nadam se, da ćemo se naći u borbi protiv komunizma, onog Malenkovog i onog Titova, Ti kao

američki vojnik, ja kao hrvatski, ali za isti ideal, za slobodu, državnost naše domovine i za slobodu i dostojanstvo svih ljudi dobre volje na svijetu.

Ja imam jednog tetka i očeva brata, ([dakle stric Maksa Luburića koji se je oženio sa Korčule, mo. Otporaš.](#)) koji se oženio sa Korčule. Bio sam tri puta na Korčuli, još kao dijete, jer sam poslije otišao u emigraciju, i onda već znaš kako je išlo. Imao sam za vrijeme rata dosta naših ustaških dobrovoljaca sa Korčule, a inače bilo je i tamo svašta, kako ćeš i sam znati, najviše radi onih gadova "digića" Talijana. Dao Bog, da nam Domovina bude slobodna brzo i da sretno možemo doći u naša sela i gradove, naše otoke i naša brda. Možemo u drugim zemljama i bolje živjeti, ali sretni možemo biti samo tamo.

Veseli me, da je prijatelj Vidić moj zemljak. Mislim da bi morao biti od Gorice ili Sovića, ([Ja sam iz Sovića i kod nas ima Vidića. Da li je ovaj Vidić iz mojeg sela Sovića, ne znam, mo.](#)) iz Bekije, jer tamo ima Vidića, a ima i u Makarskoj, na granici sa Ljubuškim. Svejedno, glavno je, da je čestiti i državotvoran, a kao stari Domobranac, šta drugo može i biti. Toplo mi ga pozdravite i uručite mu jednu moju fotografiju, koju prilažem za Njega. ([Radi se o vjenčanoj slici generala Drinjanina, mo.](#)).

Frank Fekter je bojničar, izvanredan čovjek. Veliš da ne pozna stanja u toj zemlji. Možda. A ima nešto, što je u nama, pa makar i poznavali stanje. Mi smo za rata padali kao klasje. Svaki dan i svaki čas. Posebno ustaški časnici, što je i dalo podrške momčadi, da juriša, da gine i da trpi sve nepodobštine koje su Tebi dobro poznate. Pa čovjek, koji je svaki dan čuo pjevati: glavo moja nisam kopa za te, dabogda te raznijele granate, - ne zna dobro cijeliti svoju glavu. Naučio je na pregaranje, pa mu se sve čini dobro, ako i nije dobro, kao što i nije Stariji su već opekli prste sa Domobranom i Kolom, ([po svoj prilici general misli na Coca Cola, mo.](#)) a i godine staloženog života u toj zemlji, unutar mir i red, blagostanje, zatim i tamošnji demokratski sistem, koji umiruje i zabrinjava iste, - sve je to pomoglo da naši stari Domobranci drukčije gledaju na stvar, nego nova emigracija, iako smo plod istog stabla. Da, isto stablo, ali drugo podneblje, drugo kalamnjenje. U nekim mjestima: Cleveland, Chicago, Newyork, itd. nešto se postiglo, ali još uvijek najveći dio starih drži se po strani, ili pak drži sa fratrima i sa UH., ([UH je Ujedinjeni Hrvati, mo.](#)) i ne želi čuti za nove. Možda jer se ne razumiju, jer se boje, itd.

Ja sam u tom pravcu mnogo poduzimao, ali sa malo uspjeha. Osim Erića, koji je danas skupio nove, posebno nakon smrti Sulentića, jedva ima starih, koji rade. Godine isto čine svoje, nema sumnje, ali eto, vidim, da ima "starih", koji su i te kako mladi, kao i Ti. Pa kao američki građani i vojnici, imate više prava, mogućnosti i mogli bi mnogo napraviti, da se krene s mrtve točke, ma i ne napravili čudesa radi nesretne politike s Titom. Ako, dakle, učiniš koji pozitivan korak, da skupiš stare i mlade, onda si zaista izvršio svoje "držanstvo", kako bi naš Stari rekao. Ja ću jako rado pomoći, ako je to moguće, savjetom, uplivom na naše nove za modernizaciju, što bilo. Možeš na mene računati.

Sada ću pokušati dati konkretne odgovore na Tvoja numerirana pitanja odnosno stavke:

1. Upravo sam jučer čitao članak poljskog ministra Sumlakovskog, koji je predstavnik Poljaka u komitetu u Madridu, i on kaže, da treba postaviti Vladu, Vojsku, Organizme, pa makar to bilo i simbolički, a ako mogu nešto napraviti, tim bolje. To me je i ponukalo, da sam izvukao Tvoje pismo, koje je trebalo čekati, dok dobijem odgovor od Džaferbega i nekih naših ministara, kojima sam pisao o Tvojim sugestijama. Nadam se svaki čas odgovoru, ali nema sumnje, da Vlada postoji, imamo ju, samo bi ju trebalo, možda, upotpuniti i to predstavnicima drugih grupa, kontinentata, itd. Naime, da to ne budu stari ministri, nego da se uzmu i novi, mlađi elementi, uzevši u obzir kontinente, da budu po svim kontinentima razdijeljeni i da mogu tamo djelovati.

U isto vrijeme, da bi se stvorilo neke vrste Tajnog Državnog Savjeta, sa predstavnicima na sve strane, svih socijalnih i staleških klasa, dobi, vjera i političkih grupacija. To je potrebno, ali se bojim, da će se moći nešto učiniti, jer ovog časa mi se nalazimo još uvijek u stadiju bjegstva, koje je

započelo 1945., jer je i sada Tito predstavnik demokracije za nas Hrvate i on odlučuje, kome će glava dolje, a ne daj Bog, da bi se Andriji (u to doba 1954. god. bilo je suđenje dru. Andriji Artukoviću u Los Angelesu za izručenje u Jugoslaviju, mo. Otporaš.) šta dogodilo, koliko će ljudi vjerovati, da postoji demokracija i da je sposobna za život. Dok se ne vide konture nečeg solidnijeg ne daju se ljudi upregnuti, a ne samo masa, koja se pokreće samo u predvečerje velikih događaja, nego ni predstavnici nacionalnih grupa, koji još ne znaju "kaj bu". (Ovo "kaj bu" ili "bum vidjeli" je uobičajena izreka dra. Vladka Mačeka. Ovo je general Drinjanin često spominjao i ponavljao u svojim opisima u 15/16 nastavaka "**Povodom smrti dra. Vladka Mačeka**" koja su izlazila u novinama OBRANA 1965/1956. godine, mo. Otporaš)

2. Svadje! To je posebno pitanje. Recimo "Sv. Ante /Plovidba/". (ovo ne znam šta bi moglo značiti, osim uobičajnih proslava u hrvatskoj emigraciji kada su se slavila tri (3) Antuna: Starčević, Radić, Pavelić u zajednici sv. Ante Padovanskog 13 lipnja, te uz to i Dan HOS, mo.)

Oni su jednostavno riješili stvar, nazvavši nas zločincima, zlikovcima, banditima, fašistima, komunistima. Prema tome, kog vruga se može raditi s njima. Mi znamo o čemu se radi. Vatikan ne će mir sa Titom, jer ne vjeruje u Hrvatsku. Ne vjeruje mnogo ni u pobjedu evropskog antikomunizma i kao što traže "modus vivendi" u Poljskoj, traže i u Hrvatskoj. Pa kako su Poljaci uvijek Poljaci, a mi smo, prema tome, Jugoslaveni ili Hrvati, treba akceptirati one, što je - danas. A to je srbe, komunizam, Jugoslaviju i Beograd. Pa kako ne će da izostanu, natječu se u ocrnjenu, drugi "čekaju", treći se ograđuju, neki su tek oprezni, itd. To je "pobuna duhova" radi izgubljena rata. Treba se spremati za novi rat. S kim da demo?

Maček je pacifista, on neće rata, a pobjediti komuniste krunicom i tolstojevštinom, to se ne može.

Tko ga je pobijedio do sada? Franko, a kako, to znamo mi. Sve one, što o nama kažu, sve su rekli Franku. Baš sam o tome pisao u zadnjoj "DRINI" koju ću ti dati poslati iz Clevlanda, da ne čekaš dok ti od mene stigne. Evo sada u Sydneyu : došao vlč. Mihalić i tražio , na brzinu, da mu se da mjesečna plaća i kupi auto, da može obići svu Australiju. Ljudi tek počeli kupovati odjela, slati sirotinji kući koju šoldu i sada ovaj na brzinu i na friške, hoće - aute. Novi i u gotovu. E ljudi ne daju. Sada ih je proglasio sve komunistima. Domaći Srbi otišli do vlasti i rekli, da svećenik govori da su svi Ustaše komunisti. (Dakle, za Srbe svi Hrvati su Ustaše i u ovom slučaju su sada i komunisti, mo.) I kako je upravo sada antikomunistički kurs, može biti vruga. Sada, ili moramo skrštenih ruku gledati, kako nas denunciraju, blate, truju strani svijet, koji ne pozna, - ili se moramo braniti.

Teško pitanje, vrlo teško. (Ovdje se radi o pitanju kojeg je postavio brat Ante Kršanić generalu Drinjaninu da se u "DRINAMA" ne napada. General odgovara ovako kako i odgovara: "**Teško pitanje, vrlo teško**", mo.) I to da čine svećenici, kao Kamber (Charles Kamber svećenik hrvatske župe u Torontu, mo.), koji su nosili ustaške pukovničke odore, bili "ustaški povjerenici", vršili vlast itd.

I sve išlo dobro, dok Rusi nisu preplavili sve. Zar smo od heroja postali hajduci one noći, kad smo morali napustiti Zagreb?

Čim novinari moradoše napustiti vile, aute i ne dobiše plaće, eto vraže, sve se okrenulo.

3. Imaš potpuno pravo. Ne gubiti živce i spremati se. U Domovini i inozemstvu, Svaki svoj posao, svoje mjesto i odgovornost. Nije idealno sve što postoji. Ali ono, što postoji, može služiti za polaznu točku. Ja sam ostao kao zalaznica sa II. Sborom ustaša, dobrovoljaca. Tukao sam se, da se mogu izvući druge stajaće i rezervne trupe, časničke škole, itd., kako bi imali u emigraciji ljude, mladost, časnike, intelektualce, ministre i generale. Vjerovali smo, da sa Rusijom mora doći do rata i danas vjerujemo. Znaš kako smo svršili.

Ja kada sam vidio, da ljude predaju probio sam partizanski obruč i vratio se natrag, kao i general

Boban. (Ovdje se mora nešto nadodati za današnje prilike i za današnji hrvatski naraštaj, a to je da je hrvatska državna vlada NDH imala jednu vrst garancije od strane Saveznika da ih se neće izručiti Titi i partizanima. Na osnovu te nazovi "garancije" hrvatska vojska i civili su išli s pouzdanom vjerom u ruke Saveznika, tj. Zapada, a ovi su ih iznevjerili i judinskom izdajom izručili Titi i partizanima na pokolj, mo.) Stvorio sam Križare, ja, i moji prijatelji, vodili ih i čekali. Ali šta? Kada sam vidio, da Zapad još nije zreo za obračun sa Rusima, a kako sam bio ranjen u nogu, te sam izišao van i došao u emigraciju 1947. godine. I počeo sam okupljati ljude, koje se jedva moglo zamisliti nakon Kavranove neuspjele akcije, kojom su nastavili unatoč mojim opomenama i savjetima.

Predalo mi je /Državni Odbor/ (po mome saznanju radi se o novoosnovanoj organizaciji "DRŽAVNI ODBOR" kojeg su istaknuti članovi hrvatske državne vlade NDH osnovali odmah poslije Tragedije Bleiburga. Taj DRŽAVNI ODBOR je koordinirao sve aktivnosti tadašnjeg rada hrvatskih izbjeglica, uključivši i Akciju Božidara Kavrana, Kavranova akcija mo. Otporaš.) poslove Otpora u najteže vrijeme. Nastavio sam i s pomoći "DRINE" skupio borce po cijelom svijetu.

Nastojim sačuvati živce i zdravlje, vjeru i vedrinu. To je sve, što se u ovim okolnostima može učiniti. Ja vjerujem u rat, jer poznam komunizam. Zapovijedao sam ustaškim Zborom, imao sam 50.000 /na kraju/ vojnika - dobrovoljaca, imao sam nadzor nad više institucija za sigurnost, kaznionice, logore itd., kao i nadzor na tajnom službom, pa znam šta je komunizam.

Za vrijeme NDH imao sam svaki dan ujutro u 8 sati u ruci sve što su rekli zapadni saveznici, kao i Moskva. Nastojim i sada činiti isto i mjeriti. Radi se o vremenu. Sada nas Amerika ne će, ali će nas trebati i htjeti. Nas i sve druge. Amerika bi danas išla u preventivni rat, išli bi bez velike glavobolje, jer znaju, da će svaki dan Rusija biti jača i da će poslije biti gore, ali NE MOGU UVJERITI SVOJ NAROD. Ne mogu stvoriti psihozu koja je potrebna da se žrtvuju milijuni ljudi. Ili čekati Ruse, koji će pokrenuti crnce, Slavene, sve vrsti nezadovoljnika, sve glupane i zvekane, kojih imade i u Americi i onda će tek vidjeti Amerikanci, o čemu se radi i šta je komunizam.

Šta mi možemo: čekati i spremati se, prema skromnim sredstvima, koja nam hrvatski borci stave na raspolaganje. Ostavio sam nešto u Domovini (ovdje on misli na oružje i drugu ratnu spremu, mo.) spremio nešto vani. Franka su nazivali istim imenima, njegov ministar i general Munoz Grandez je bio "ratni zločinac" kao i ja i na što sam jako ponosan, ali sve će to vrijeme urediti.

Zvat će nas i mi ćemo ići. I nećemo zaboraviti braniti naše interese. Nama je Amerika u našoj Domovini, na Korčuli, Zagrebu i Ljubuškom. Stvar sa Titom će se riješiti na jedan ili drugi način. Mi bi ga ubili sutra, ali bi prva Amerika optužila nacionaliste, da radimo za - Rusiju. Ne. Neka ga ubiju nezadovoljni komunisti (to bi mu se i dogodilo da je dočekao do kraja propasti komunizma kao i rumunjski diktator Nikola Čaučeski, mo. Otporaš.), kao što će i biti, ili neka ga ubiju Amerikanci, ta velika djeca, nakon što ih izda. Nitko još komunistu nije mogao poslati protiv majčice Rusije, a najmanje pak Srbina i Crnogorca, koji su stvoreni i cijele povijesti branjeni po Rusima. Ja mislim nastaviti istim putem, i prema mogućnostima.

Sreća je, da sam se oženio dobro, naime, da mi je ženina obitelj pomogla, jer inače sve bi bilo stalo. Ali ipak krećemo, i vjerujem, da će borci uvijek pomoći, jedan, masa, društva, grupe, ali uvijek netko. Dali će nas drugi Hrvati slijediti, to ne znam. To su politička pitanja, koja su za mene riješena, jer sam djelatni general Hrvatskih Oružanih Snaga i tako meni će zapovijedati moj Vrhovni Zapovjednik. Politikom, onom stranačkom i partijskom, ne mislim se baviti, ni onda, ako bi bila naša, ustaška, starčevićanska. Interesira me oslobodilačka i državotvorna politika.

Mnogi misle kao i ja, a mnogi misle i protivno i iz oportunističkih razloga odriču se nas, koji smo proveli čitav život u borbi i koji smo **JEDINA GARANCIJA ZA USPJEH.**

Amerika će biti i previše okupljena svojim velikim jadima, a na našem prostoru odlučivat će Bog, Ustaše, Četnici i partizani. ([Kolika velika pronicljivost!, mo. otporaš.](#)) Drugi će čekati ishod borbe, pisati pisma i novine, hvaliti jedne ili druge, čekati i mudrovati. Prema tome, kako vidiš, ja ne mogu prisiliti ljude da idu sa mnom, jer su svi bili i jesu i bit će samo i jedino dobrovoljci. Ovi znaju ginuti, žrtvovati se. Ovi će doći sami. Ja ne mogu i ne ću riješiti nijednog političkog pitanja, iako vjerujem, da će to naši riješiti u danom času.

JA SE SPREMAM BORBOM I ŽRTVOM STVORITI POLITIČKI KAPITAL U DANOM ČASU, A SLUŠAT ĆU SVAKOG TKO BUDE VODIO HRVATSKU DRŽAVU.

Imam 42 godine ([Moram ovdje nešto nadodati što me uistinu gnjavi i muči. Imaju dvije verzije kada je rođen Vjekoslav Luburić. Neki tvrde 1913 a neki 1914 godine. Ovo njegovo rukom pisano pismo je pisano 27 lipnja 1954. godine. Dakle, po ovom pismu Maks Luburić bi trebao biti rođen 1914 a ne 1913 godine. A poznato je da mi svi često priskočimo jednu godinu ili nadodamo jednu, za svaki slučaj. Vjekoslav Luburić je rođen 6 ožujka 1913. u selu Radičići kod Ljuguškoga, krstio ga fra Grga Buntić u Crkvi sv. Ante na Humcu, mo. Otporaš.](#)) i 25 godina se nalazim u djelatnoj službi Domovine i s oružjem u ruci. Znam, da to nije sve, što bi Hrvatska trebala od nas. Nu ovog časa i ovim okolnostima, više se neće moći napraviti. Imam kontakt, javan ili tajan, sa svim onima, koji bi zaista nešto mogli napraviti. Ako dođu bolji časi bit će i toga. Zavisi sve u prvom redu ipak o nama samima i onda - o Americi.

Rekao sam Ti o Americi i američkim vođama. Znajuju da treba ići u rat, ali ga se boje. Ako će međusobni strah od atomske bombe odstraniti upotrebu istih onda će komunizam ići svojim putem, oslanjajući se na iskustvo i čovjeka. I napraviti će, nažalost, kao i dosada. Francuska već pravi svoj mir, Engleska je radi Indije i trgovačkih interesa nemoćna. Ostaje Amerika i američki ljudi, koji previše dobro žive, da bi shvatili, da trebaju sve izgubiti. Ali najgore je da time neće izbjeći rata. Ima tri rata : klasični, atomski i gverilski. Ali s njim treba računati.

Tisuću milijuna su komunisti organizirali i vara se onaj tko već od 1917. godine čeka, da se srušiti iznutra. Roosvelet je bio paralitičar a Churchill ima preko 80 godina i iz vlastite perspektive i psihologije gledaju na problem svjetova. Tu je tragedija. Mi šta možemo napraviti? Čekati, vjerovati i podržavati vjeru u drugima. Bog će nam svima suditi, a Povijest će ipak na kraju istinu reći svima : velikima i malima, pobjednicima i pobijeđenima. Mi ćemo do kraja vršiti našu misiju. Ja osobno tako mislim, i vjerujem najveći broj preživjelih hrvatskih vojnika tako misle.

Slati ću Ti deset "DRINA". Ako želiš više piši. Daj ih starima i novima, a kada mogneš piši, ja ću Ti rado i iskreno odgovoriti na svako pitanje. Možda uvijek neće biti ono što bi ti želio, ali ja tako mislim i tako pišem. Mlad sam u godinama, ali previše star u borbi i životnom iskustvu. Znam da se komunizam može pobijediti samo borbom i krajnjom žrtvom, poznavajući njih, partiju, taktiku i psihologiju tih ljudi, znam, da valja raditi r a d i k a l n o. Pomladiti redove i čekati. A s komunistima drugog razgovora nema. Svijet će doći na to. To ću i u "DRINI" propagirati. Kad mognete nađite joj prijatelja, jer 90 posto ju čita i džabe dobiva, a može ili neće pomoći. Vjerujem da ćemo jednom biti ponosni na ono, što smo učinili.

Rekao sam za prijatelja Vidića, a evo drugu šaljem Vama i jednu za vlč. Pehara. Možda ste vidjeli uniformu hrvatskog generala, možda niste. Neka Vam bude za uspomenu. ([radi se o vjenčanoj slici generala Drinjanina i njegove supruge Isabele, mo](#))

Ja se nisam predao 1945. nego sam otišao u hrvatske šume i u Vran planinu udario Stožer. Danas ga imam u Madridu i u ovoj plemenitoj zemlji nađoh drugaricu, koja je već Hrvatica i hrvatski misli. Ženio sam se u sred Bilbao, velikog grada, u katedrali i u hrvatskoj uniformi. Donio sam ju, kao i moje oružje. Imam ga 25 godina djelatne borbe i neću se ni predati nikada, a borit se hoću, onda KADA VIDIM DA MOGU NOSITI UNIFORMU I MOJE ORUŽJE, koje sam upotrijebio protiv

neprijatelja Boga, Države, Naroda i Čovjeka. Imam pet rana, ožiljaka, bogato iskustvo, a nastojao sam naučiti i šta nova, pa čekam i ako Bog da, naći ćemo se još.

Još bih Vam rekao koju o **FBI. (Federal Bureau of Investigation, mo.)** Naime u zadnje vrijeme su zvali naše ljude i ispitivali ih. Straše pametnjakovići naše ljude sa FBI. Ja se bojim i ako bi sutra imao prilike da izaberem, najbolje bi bilo razgovarati sa jednim od tih ljudi. Oni su inteligentni i po svoj prilici, jedini, koji znaju šta je komunizam. Smiješno je misliti, da će nas progoniti. Rekao sam svim ljudima, neka se ne boje, a ako ih zovu, neka ponude suradnju protiv zajedničkog neprijatelja. Išli smo s Nijemcima, idemo s Amerikancima, i možda sutra opet s Nijemcima, protiv Rusa i komunizma.

A pitanje Tita će se riješiti kao i pitanje slijepog crijeva, koje za Zapad ne vrši korisne funkcije, a škoditi može.

Vas sve i vaše obitelji pozdravlja, uz naš stari pozdrav BOG I HRVATI.
Odani Ti potpis Maks.

22-08-2016 03:42#844

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PURA - HERCEGOVAČKO TRADICIJALNO JELO KOJE JE STOLJEĆIMA HERCEGOVINU HRANILO

Gospodin Vlado Boban, Čelnik Općine Velika, je potomak Hercegovačkih Hrvata. Otac mu je Jerko Boban iz sela Sovići, Bobanova Draga a majka Iva Brzica iz sela Pogana Vlaka kod Gruda.

Upoznali su se u otkupnom poduzeću Duhanska Stanica Grude 1960. godine. Jerko je tu radio kao inženjer/električar a Iva u slaganju hercegovačkog duhana.

Oženili su se u veljači 1961. godine. Imaju troje djece: Mile a baba Vićeka ga od milja prozvala "Mišo", Ljija i Vlado; koji ovdje na ovom DVD slikokazu prikazuje kako je njegova baba Iva/Vićeka Boban svaki dan, svaki tjedan, svaki mjesec i kroz godinu dana skoro 350 puta varila kukuruzovu puru koju bi se ovim umakom - **što na ovom DVD slikokazu prikazuje Hercegovački Hrvat, Čelnik Općine Velika kod Požege Vlado Boban** - polijevalo da se ukusnije i slađe pojede. To su naši hercegovački preci, djedovi, roditelji zvali **LUČINICA**. Zašto Lučinica? Jednostavno zato što bi se u tavu u komadiće stavilo pršuta, špeka ili suhe slanine, što je ista stvar. Kada se to uprži u tavu se ulije kiselo mlijeko a u drvenoj posudi koju su zvali "**Tukalica**" ili "**Lukarica**", jer se je u toj posudi češnjak luk tukao i tako istučeni bi se posuo po kiselom mlijeku u tavi.

Tu je bila okrugla sinija oko koje bi kućna čeljad posjedala. Na sredini sinije je bio drveni čanak iz kojeg bi svaki ukućanin sa drvenom kašikom grabio iz čanka i jeo. Tu tada nije bilo tanjura da svaki sebi nasipa koliko hoće. U taj čanak se stavi sve jelo što je bilo određeno za taj obrok. Ako netko previše priča, za sigurno će zgrabiti manje kašika - a svaka kašika je jedan zalogaj - što znači da bi mogao ostati i gladan. Zato se je kod nas znalo reći: da svaka ovca koja bleji, manje zalogaja jede. Zato su Hercegovci poznati da brzo jedu, jer su se iz puke nužde naučili: **što manje govoriti a što brže jesti**. Otporaš.

I was looking for a good pura recipe on-line, and found this great one.

Hvala Vlado!

<https://youtu.be/v11418wHbHs>

28-08-2016 08:17#845

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OSTAVŠTINA VJEKOSLAV LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA

Prilažem ovdje izvještaj pukovnika HOS gospodina Stjepana/Štef Crničkog upućen dužnosnicima VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Ovaj izvještaj se ne nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" zato što je ovo pismo pisano tri i pol mjeseca poslije generalove pogibije. Iz ovog izvještaja se može jasna slika vidjeti **SVE IMOVINE GENERALA DRINJANINA**. Mnogi su si zamišljali da general živi u velikom bogatstvu i raskošnu životu. Tako je i generalov ubojica Ilija Stanić nedavno izjavio u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" kako je general raskošno živio.

Ja posjedujem par kutija pisama generala Drinjanina koje je on pisao svojim suradnicima, prijateljima i znancima. U tim pismima je izražena **GENERALA DRINJANINA SVA LJUBAV ZA ONIM ŠTO ON VOLI, A TO JE NAŠA HRVATSKA, KAO I SVA MRŽNJA ZA ONIM ŠTO ON NE VOLI, A TO JE SVAKA JUGOSLAVIJA.**

Neki su već mogli primijetiti u do sada iznešenim pismima kako se je general obraćao svojim suradnicima da mu novčano pomognu snositi nagomilane troškove oko tiskare DRINAPRESS-a. Pripustimo riječ očevidcu Štefu Crničkome, koji je po ovlaštenju VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i po španjolskom zakonu preuzeo OSTAVŠTINU GENERALA LUBURIĆA.

"DRINAPRESS"

Carcagante, Španija Carcagante, dne 7 kolovoza 1969.

Draga hrvatska braćo,

Javljam vam ovime, da sam kao opunomoćnik **VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA** preuzeo dana 5. kolovoza 1969. imovinu hrvatskog Narodnog Otpora iz ruku španjolskog suda u Alciri.

Sud je uručio Hrvatskom Narodnom Otporu na moje ruke tiskaru, koja se sastoji iz 1 Lynotipa, 2 tiskarska stroja, 1 stroj za prelamanje listova za knjige, 1 mali stroj za štampanje naslova, posjetnica i ostalih manjih stvari. Zatim jedan nož za rezanje papira i 1 presa za prešanje papira.

Osim toga olovo sirovo, te u slogu, kao i sav ostali pribor, koji pripada tiskari.

Zatim mi je sud predao radnu sobu Generala, koja se sastoji iz 1 stola, i vitrina, 3 stolca, te ormarića za papir i pisma, 1 jedan vojnički krugoval za primanje na sve valove, te jedan televizor.

Zatim mi je sud predao arhivu, koja se je nalazila u stanu, dok je najvažniji dio arhive uzela policija, te se sada ona nalazi kod zapovjednika žandarmerije (guardia civil), (Nadati se je da će ta ista GUARDIA CIVIL jednog dana dati HRVATSKOJ PRAVOJ DRŽAVI, za koju se je general borio cijeli svoj život, svu tu ARHIVU u njoj se nalaze generalove zapisane USPOMENE preko 30 tisuća stranica, mo. Otporaš.) te knjige na svim jezicima osim španjolskog, kao i knjige koje su na skladištu.

Osim toga predao mi je sud svu poštu, koja je uslijedila poslije tragedije Generala, kao i sve čekove, koji su kasnije stigli.

Zatim mi je sud predao i dugove, t.j. još ne isplaćene račune, u prilično velikom iznosu.

Ostalu imovinu i to pokućstvo, posteljinu, odjela, španjolske knjige, kuhinju, hranu, predao je sud bivšoj supruzi Generala za djecu jer su djeca sada kod matere svoje. Ona si otprema stvari, koje joj je sud dodijelio svojoj kući.

Drinapress je jučer 6. kolovoza (1969, mo.) počela radom. Jučer i danas štampali smo 4 stranice OBRANE, te se nadam, da će za tjedan dana po prilici OBRANA moći izići. Strojevi su u ispravnom stanju.

Nadam se, da ćemo uz pomoć Božju i suradnju svih Vas, hrvatskih rodoljuba poći brzim korakom naprijed.

Meni je hvala Bogu uspjelo spasiti imovinu Otpora, a na Vama je braćo, da je očuvamo i povećamo.

Molim svu braću, da ovo uzmu na znanje, te Vas sve pozdravljam sa bratskim pozdravom SLOBODA HRVATSKOJ !

Stjepan Crnički.

Otposlano:

- R. Erich (Cleveland, predsjednik Vanjskog front HNO, mo.)
- R. Gagro (Toronto, predsjednik središnjice HNO za Canadu, mo.)
- M. Nosić (Calgeri, Canada, tajnik središnjice HNO za Canadu, mo.)
- S. Brbić Stipe Brbić, Pročelnik središnjice društava HNO za Australiju, mo.)
- M. Mikac Marijan Mikac, suradnik tiskare DRINAPRESS-a i generala Drinjanina. mo.)
- Lukas Juričić (Predsjednik HNO za južnu Ameriku, mo.)
- Ilija Vučić (Predsjednik HNO za Njemačku. Udba ga ubila u lipnju 1975. godine u Njemačkoj. Mo.)
- Pavle Vukadin (Ne znam tko bi mogao biti taj. Mo.)
- S. Mikulić Stipe Mikulić, Pročelnik društava HNO za Skandinaviju. Udba ga ubila 15 prosinca 1975. pred njegovom kućom u Švedskoj. Mo.)
- S. Fištrović (Bojnik Stjepan Fištrović iz Venezule, generalov uski i povjerljivi suradnik u HNO. Mo.)
- Ivan Džeba (Cleveland, rizničar HNO za Ameriku u Canadu, mo.)

29-08-2016 22:07#846

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013

Poruke
2,348

OVO PISMO NIJE IGRANJE TOLDATA, piše Maks Luburić Peri Tutavcu 13.IV.1962.

(Pismo koje ću ovdje iznijeti je pisao general Drinjanin Peri Tutavcu Bilić u Argentinu. Ovo pismo se nalazi u knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** na strani 131-135. Pero Titavac Bilić je rođen 1913 u Dančanju, Hercegovina a umro u Buenos Airesu 9 listopada 1985. Pero Tutavac je bio hrvatski novinar, publicist, pisac, prevoditelj i jezikoslovac. U Argentini je izdavao "NAPREDAK" 1954., te "SVITLENIK" u kojima je nastojao Hrvatima vratiti njihov stari izvorni jezik "ikavicu".

Poznao sam Teru Tutavca preko organizacije HNO i novina. Po dolasku u Ameriku počeli smo se dopisivati. On bi mene često oslovljavao sa " Suborče " i " junače " a ja njega " Striče Pero ". Pero Tutavac je bio uski suradnik generala Drinjanina. Iz mnogobrojnih pisama se može primijetiti da su se poznavali još iz Domovine.

Neugodno sam se iznenadio kada sam u listopada 1985. godine saznao da je umro. Nedugo iza njegove smrti njegova supruga mi je poslala paket pisama/korespodencije između generala Drinjanina i njega, kao i drugih stvari. Jedno od tih pisama iznosim ovdje za sve Hrvatice i Hrvate kako bi se upoznali kako su dva Hrvata, dva emigranta, dva fanatika, dva buntovnika i dva zaljubljenika u Hrvatsku živjeli u tuđem svijetu, s tuđim običajima i zakonima ali uvijek u SIJENI HRVATSKE. Mile Boban, Otporaš.)

OVO PISMO NIJE IGRANJE " TOLDATA "
HRVATSKI NARODNI ODPOR

general Drinjanin
13 . IV. 1962.

Bratu Peri Tutavcu
uredniku "napridka"
Buenos Aures, Argentina

Dragi moj Pero !

Ovoga časa želim Te obavijestiti o nekim važnom činjenicama, a za koji dan zgrabiti ću u ruke fascikle Južne Amerike, Argentine, Napretka, i Tvoj osobni, pa ću ti se odužiti na sve, postaviti stvar na svoje mjesto, odgovoriti na sve, i poći korak naprijed. Nu kako ću taj posao obaviti sa jednog stanovišta, koje Ti je nepoznato, to Te želim o tome obavijestiti.

Ovoga časa Ti piše Maks, ništa više, želim, vrlo želim, da suradnja pođe i dalje. Nas spaja Hrvatska i Bog, a ništa nas ne dijeli. To mi je rekao Stepinac na našem rastanku prije povlačenja. Malo sam puta upotrijebio te riječi, u korespodenciji sa dva ili tri čovjeka i kada sam htio napraviti komparacije od efekta. Mene i Tebe spaja neizmijerna ljubav za majku Domovinu. Buntovnici, i valjda od rođenja. Bavimo se iluziornim stvarima, pa nas i zovu budalama, i zbijaju šale. Mene to ne smeta, vjerujem ni tebe. A eto bavimo se, kako vele, i novinarstvom, što nam zadaje i još više briga, kao da drugih ne bi imali dosta. I veže nas još nešta : ne bojimo se. Ni jednih, ni drugih, pa zato, ni trećih. I kako se jedan život ne improvizira, ni naš nije improviziran. Nije važno da li se slažemo u svim detaljima političkog programa, ni da li sam Ti simpatičan, ili Ti meni. Ni to da su "prijateljevi prijatelji uvijek prijatelji, a neprijatelji neprijatelja su neprijatelji". Imamo svoje kriterije i Bog neka nas čuva od siromašnih duhova, a kada bi bili građeni na jedan kalup, značilo bi, da smo duhom siromašni. Mi smo širokogrudni u pogledima. Mi smo patrioti. Kršćani, katolici. Pa i vrag nas odnio

ako ne bi bili kadri među nama ljudski znati i razlike podnijeti., trpjeti se međusobno, i voljeti se unatoč, recimo, razlika u trećima i u "sporednom". Eto, to je uvod.

Radi se o slijedećem : USTAŠKI BOJNIK STJEPAN FIŠTROVIĆ, koji se sada nalazi u Peru, Lima, na adresi apartmana 3637. i valjda je i državljanin Perua, određen je jednoglasno od domovinskih i emigrantskih zapovjednika našeg nukleusa (**1. jezgra, srž, bit; 2. uporište, središte, Klaić, Rječnik stranih riječi, mo. Otporaš.**), ZAPOVJEDNIKOM HRVATSKE VOJSKE ZA SVE JUŽNO AMERIČKE I SREDNJOAMERIČKE ZEMLJE. Nešto kao zapovjednik STOŽERA "SUR" "S".

To se je dogodilo nakon dugog razmišljanja i izmjene misli na sastancima. On se je odazvao kao stegovni i svjesni časnik i prihvatio toga nezahvalnog posla, kao što smo se Ti i ja i mnogi drugi prihvatili.

Mi, smo, Pero, vojnici. Mi smo i Ustaše. Ali smo svjesni svega, i znamo, kao što smo sigurni, da dijeliš naše mišljenje, da samo HRVATSKA VOJSKA može ostvariti borbenu jedinstvo hrvatskih ljudi, (**to je dokazao i slučaj Domovinskog rata, mo.**) koji su voljni još, unatoč svega, dignuti stjegove REVOLUCIJE.

Trebalo je poći putem demokracije. Nu znaš i sam, da to ne znači putem anarhije. Mi smo se dobro posavjetovali, i zapovjednika Stožera "S" niti se Fištrović natjecao, i niti sam ga ja gurao, niti se tko suprostavljao, niti je itko postavio "njet", kojega inače upotrebljavamo. Svako glavnije postavljanje mora biti jednoglasno među nama, koji smo stvarali, vodili i odgajali hrvatsku vojsku. (**Dok ovo pišem, pada mi na pamet kako se sada u zatočeništvu u Haagu osjećaju hrvatski generali Gotovina, Merčep i drugi, kao što su se u emigraciji i izbjeglištvu osjećali hrvatski generali Luburić, Herenčić i drugi,mo**). Nu baš zato, jer se stvar dobro postavila, i kako smo i javno rekli, da ćemo se podrediti VOJNOM ODBORU Hrvatskog Narodnog Predstavništva, - do kojega će doći prije ili kasnije, i jer si ne uzurpiramo politička prava, koja pripadaju politici, stali smo na stanovište, da se i imenovanja

b. / smatraju definitivnima, dok se ista ne opozovu jednoglasno i prema kriteriju vojničkih zapovjednika. Sve to znači, da nam je svejedno, da li je nekome pravo ili krivo, simpatično ili ne, zapovjednici vrše svoje dužnosti, i

b. / branimo ih do groba. Mislim na to, da nećemo dozvoliti, da nam se jednog uprlja zato jer je bio HSS-ovac, drugog jer je bio Ustaša, trećeg jer je bio domobranski, itd. "nastrojen". Inače korteši bi nas rastrovalio. A kako mi gledamo stvar iz horizonta povijesti i veličine zadatka, ne mislimo za volju korteša pa niti korteških prvaka mijenjati strukturu VOJSKE. Da, mogu se i moraju stavljati, skidati, mijenjati, itd. GLAVNI ZAPOVJEDNICI I GLAVARI STOŽERA, jer stvar ovisi o političkim prilikama i potrebama, pa mogu imati riječ i snage IZVAN NAS. Nu nećemo dozvoliti, da se BOJNIKA FIŠTROVIĆA, ili pukovnika Batušića, ili pukovnika Pianića žrtvuje fukari za gozbu.

Prema gornjim točkama **I JER NEMA DRUGE MOGUĆNOSTI ZA BEZUVJETNI POČETAK**, ne može se ovog časa za volju pretpostavki, za volju neodlučnih, za volju nekih, koji vječno čekaju "situaciju", - mijenjati stvar FIŠTROVIĆA.

Ako na teritoriju ima starijih časnika, to ne znači, da su isti isključeni, mimoiđeni, proskribirani, itd. itd. Jednostavno: EKIPA JE POČELA. I cilj joj je postaviti na noge ORGANIZACIJU. Nu, TERETORIJALNA ORGANIZACIJA je jedno, a druga je stvar MOBILIZACIJA ELEMENATA, pa iako eventualno tamo živi GENERAL, budući zapovjednik Hrvatske vojske, zbora ili divizije, - ipak ostaje bojničnik Fištrović na čelu TERETORIJALNE ORGANIZACIJE: dok će general, eventualno biti postavljen za ZAPOVJEDNIČKO MJESTO KAMO SPADA. (**Ne znam o kojem hrvatskom generalu NDH je ovdje riječ. Moglo bi se pretpostaviti da general Drinjanin misli na**

Generala Ivu Herenčića koji je tada živio u Buenos Airesu, dakle na području "SUR" ili "S" kojem je bio na čelu Bojnik Fištrović, mo. Otporaš.)

I isto ne znači, da sutra RADI POTREBE SLUŽBE, bojnik Fištrović, ne bude postavljen na drugo mjesto, a na mjesto TERITORIJALNOG ZAPOVJEDNIKA DODJE netko četvrti, možda jedan satnik, ili poručnik.

Stvaraju se i POKRETNE SNAGE I STOŽERI, koji mogu imati zapovjedna mjesta prema svojim sposobnostima i potrebama, i koje snage mogu biti danas u Argentini, sutra u Njemačkoj, prekosutra u Hrvatskoj. (Vjerovao tko ili ne, tako se je nekako i dogodilo u Domovinskom ratu. Ja sam osobno položio prisegu TRUP-u 1959 godine. Moj email nosi uspomenu na to: trup1959@gmail.com. Imam ovaj e-mail nekoliko godina. Vježbali smo se "po vojnički". Imali smo svoje poligone. Sve se krilo kao zmija noge od vlasti zemalja u kojima smo živjeli. Prije nekoliko godina me je jedan, koji je prije pola stoljeća bio sa mnom, upitao dali možemo govoriti sada o TRUP-u. Rekao sam mu: Što se mene tiče moja prisega ide sa mnom u grob, a ti radi po tvome, mo. Otporaš.) Nu TERITORIJALNI STOŽER ostaje dok se ne sprovede REVOLUCIJA. Ona će izmijeniti mnogo toga, pa možda i sve nas, nu treba ju početi stegovno. Revolucija nije anarhija i njeni šefovi ne smiju pasti kao žrtve psihološkog rata, nego isti voditi, sređeno, leđeno, hladnokrvno, sustavno, kao da se radi o jednoj trgovačkoj operaciji. NAŠA ZAJEDNIČKA TERITORIJALNA MJESTA ĆE BITI POPUNIDBENA ZAPOVJEDNA mjesta, i naša opskrbna središta, i naša diplomatska predstavništva i naš nervni, obavještajni, spojni, edukativni, izvještajni centar. Nešto slično kao SBORNA PODRUČJA.

Zato tim ljudima trebamo dati zaštitu od korteša, uljeza, uhoda, i onih, koji danas kliču Hosana, sutra raspni ga. Poučeni teškim iskustvima, mi ćemo NAŠE LJUDE BRANITI DO GROGA. Inače im ne bi mogli zahtijevati rad, efektivnost, poslušnost i žrtvu.

A mi smo voljni sve od sebe dati, a da pri tome ništa ne tražimo, jer je put dugačak, i jer znamo, da će malo koji od nas, osobno, uživati plodove rada. Mi nikada više nećemo dozvoliti, da se žrtve za domovinu i zasluge u emigraciji, ili u politici, ili na robiji, nagrade vojničkim činovima. Ima trgova u Hrvatskoj za spomenike, ima mjesta u Parlamentu za sposobne, ima novaca u slobodi za živjeti i sredstava za nagraditi potrebne. ALI BAŠ ZATO SMO I ODLUČILI NE DOZVOLITI, kao što se dogodilo mnogima, da od danas na sutra budu ŽRTVOVANI NA OLTAR MIZERIJE. Na oltar Domovine, da. Ali na Olimpu Mizerije, ne.

Sve ovo, vjerujem nije ni potrebno bilo, da ti kažem. Nu ipak sam želio, jer bojnika Fištrovića uz nas i mene veže obostrano s trostrano VJERNOST DO GROBA. A mi ćemo, između sebe stvarati kodekse, pa ako treba i suditi. Osiguran je potrebni kontroli, uz sami izbor, nu želimo se osigurati protiv hirova POLITIKE. Protiv mizerije korteštva, koji su nas dovle dotjerali. Jednom treba graditi na ljudima, i tim ljudima osigurati ono, što sam ja učinio u slučaju Rovera, (Kada je Srećko Rover 1955. godine bio osumnjičen kao vodič prevodio u Kavranovoj Akciji 1947/48 ljude u Hrvatsku, da je radio za Oznu i ljude odmah predavao istoj. General Drinjanin je hrabro ustao u obranu hrvatskog časnika i sazvaio Časni Sud da se ovaj slučaj ispita. Upravo poradi i zbog tog slučaja je došlo do razlaza **Poglavnik/Luburić, mo. Otporaš.**) i što su mnogi učinili prema meni i rekli Poglavniku "Njet".

Ja sam Ti rekao VOJNIČKU TAJNU, jer vjerujem Tebi kao borcu. Ja ni ništa Tebe ne obvezujem, ali te ljudski obvezujem na čuvanje tajne. Tajna je svako slovo ove obavijesti (**a ne kao što je Mesić i kompanija predala visoke hrvatske vojničke tajne neprijatelju, mo.**), koju nemaš pravo nikome reći, iako ju ja sutra publiciram, ili to učini bojnik Fištrović.

Radi se o dvije stvari:

1. Prvo da znaš, osobno, Ti, Pero Tutavac. Da znaš radi rada, držanja, radi pisanja. Ja se u svemu, sasma, 100% identificiram sa bojnikom, on sa mnom, ostali sa obojicom, svi među sobom. Među nama nema izdaje, nema pametovanja. Htio sam da to znaš i radi "DRINE". "Drina je naša i Ti joj pomažeš, kao i mi tebi. Ja sam ti rekao, da ću posebno pisati o koracima, koje ćemo poduzeti KOD PRIJATELJA u svim zemljama za "NAPREDAK". Želimo da "Napredak" napredujeDruga je stvar dokle može, mora, treba, smije ili ne smije ići ta suradnja. O tome se može govoriti i ljudski planirati, pa i mijenjati planove.

2. Drugo je, sasma drugo, da li se Ti dobrovoljno stavljaš na raspolaganje bojniku Fištroviću, kao vojnik starješini, da mu pomogneš u čemu on nađe za potrebno. Tu opet ja nemam rieči, to je stvar kriterija Fištrovićeve. I Tvoja. Ti znaš mnogo toga. Ti znaš ljude. Poznaš "teren". Možeš ga izvješćivati. Možeš proturiti vijesti, letke, "patke", možeš koristiti u TERITORIJALNOJ MREŽI. MOŽDA MOŽEŠ "distrirati" /distrar al enemigo/. (koliko sam mogao ovu izreku razumijeti, značila bi ili mogla značiti; **1. pronaći neprijatelje, 2. rastjerati neprijatelje, 3. uhodati neprijatelje itd, mo. Otporaš.**) Bojnik je napisao seriju članaka o psihološkom ratu, koji se mogu mjeriti sa najboljima u stručnoj literaturi. Pa tu Pero može sasma javno ili sasma tajno, kako Vama bude konveniralo, učiniti neusporedivo velikih usluga TERITORIJALNOJ MREŽI, odnosno zapovjedništvu. Kažem: na Vama dvojici je, da do toga dođe, ili ne dođe, brzo ili polako, djelomično ili kompletno. Pa i onda, kada bilo radi čega do toga ne bi moglo doći, na tebi je, da "poljubiš i ostaviš" zahvaljujući braći, koja su ti se povjerali vjerujući u Tvoje "čojstvo".

Osobno bi mi bilo drago da do toga dođe. A ako ne dođe, slijedimo, kao do sada, računajući na Tvoje "čojstvo" i moralnu obvezu, da nas ne otkriješ, ako osjetiš mrežu na drugom mjestu. Bit tajne ti je poznata. Ona te obvezuje. Stari si borac, pa ti je poznato.

Želim ti reći, za Tvoju osobnu informaciju, nešto o radu i bojniku. Ja sam imao privilegij, vrlo rijedak, da sam imao u mojim rukama TEMELJNE LISTOVE SVIH STARIH ZAKLETIH USTAŠA. Jedan od tih MALOBROJNIH je bio i Fištrović. Kada sam ja, kao zapovjednik SJEVERNOG PODRUČJA /Mađarska, Njemačka, Austrija / pošao u Hrvatsku i preko srušenog mosta u Gjekenješu došao u Hrvatsku, prvo mi je bilo ići tražiti STJEPANA FIŠTROVIĆA. On je obavijestio Zagreb da sam stigao, on mi dao posebni vlak i pratlju za Zagreb. Tamo me čekao Vojskovođa na bazi veze Fištrovića. Da Fištrović nije postao ZAPOVJEDNIKOM ŽELJEZNE VOJNICE, kako je to bilo na sastanku "pukovnika" u PTB.u određeno, zahvaljuje se "zaštitniku Poglavnika Josi Markoviću", koji se progurao prije pakta, a onda spriječio da se ZAISTA STARI DJELATNI USTAŠKI SURADNICI JANKA PUSTE STAVE NA MJESTA.

To Fištrović nije znao, ali mi smo znali. Fištrović je bio predložen za pukovnika i ulaz u PTB., a u planovima JANKA PUSTE bio je predviđen za zapovjednika gverilskih snaga. Pukovnik Servatzi, tada je, u NDH. na presiju nas, Jankopustaša izvadio Fištrovića iz jednog podruma, gdje su ga zgurali, kao i mnoge vrednote, da prevrće hartiju i tako smo ga izvukli i tako je postao zapovjednikom Ozlja grada.

Nu stari Bego se nije htio ili znao boriti, pa je i tamo ostao nezapažen, ali je Joso pokrenuo LIČKU VOLKSGRUPU, a kako su u Vojnici vladali oni, i tamo je ostao u pozadini, iako je dokazao neustrašivo i inteligentno vojničko zvanje, kao malo tko. Tako se dogodilo mnogima, jer kako bi se inače držali na površini "rasovi" da se dalo napried onima, koji nisu bili u klikama. Moškov je htio isto k sebi Fištrovića, ja sam isto htio, nu vojnica ga nije dala, jer je bio "bezuovjetno potreban". Da je bio kod Moškova, ili mene, a ne kod Sarvatzija, koji je bio lav, ali već šepav, onda bi Fištrović dočekao rat kao hrvatski general. To Ti kaže stari Maks, koji zna mnogo toga. Poglavnik je imao najbolje mišljenje o Fištroviću, a ja ću ti jednom, kada dođem do moje stare arhive, pokazati bilješku Poglavnika, (hoće li ikada itko uspjeti doći do te ili tih bilješka, je velika tajna. Ja poznajem Hrvata koji je u Španjolskoj živio kada je ubijen general Drinjanin. On je španjolskim vlastima na

njihov zahtjev pomagao neke stvari prevoditi sa hrvatskog na španjolski. Taj Hrvat danas živi u Francuskoj, mo. Otporaš.) osobnu i vlastoručnu, na listu, koju sam mu predložio.

O Fištroviću je napisano nekoliko superlistova, kakvih se je rijetko pisalo. To u emigraciji. Nu zakon Pampe (hladan južni vjetar u južno-američkim zemljama poznat po štampama, mo.) ti je poznat bolje nego mene. Nu ja sam odlučio i pod cijenu života izvući na površinu STOTINE ZAPOVJEDNIKA KOJE IMAMO I NA KOJIMA BI NAM MOGLA ZAVIDITI I AMERIKA. Nije istina da nas nema, da smo nesposobni, da smo kukavice. (Kakav pozitivizam je tada vladao u emigraciji hrvatske nepobijeđene vojske NDH, mo.) Da nam nisu zapovijedali da se predamo, povijest bi pisala o HRVATSKOJ VOJSCI KAO ŠTO PIŠE O KLASICIMA VOJNOG SVIETA.

Ja ću izvaditi na sunce i neke, sa kojima osobno nisam bio dobar, jer me nisu shvatili, ili jer ja njih nisam shvatio, ili jer se neka misteriozna snaga uvijek među nas stavila. Sada treba imati uma i srdca pa stvar postaviti na svoje mjesto. Ja imam suradnika, časnika, muslimana, intelektualaca, koji je tri godine bio u Glavnom Stožeru alžirske revolucije. Nemamo nikakvih kompleksa ni radi prošlosti, ni radi sadašnjosti, ni radi budućnosti. Bilo je hulja u našim redovima i ima ih svugdje, ali je bilo, ima i bit će genija, pa i poštenih ljudi u svim taborima. Ovi se i nude. Ja se neću bojati mobilizirati ih. A ti razmisli na šta mislim. Pa kako onda šutjeti u pogledu Fištrovića, i sličnih. Zato ćemo ih i braniti do groba, i padati ćemo tako, braneći se I MEDJUSOBNO. Tražimo sve, dajemo sve. Suditi ćemo si međusobno, ali i braniti od trećih, do kraja, do groba. Pa i onda kada ne bude imao pravo. Dosta nam je ropstva onih iz vama i onih iznutra. Eto, Pero, pa ako možeš s nama, dodji, imaš ćeš prijatelje u dobru i zlu. Pa kako smo Poglavniku, jednom u dekadenciji, između Mare, Višnje, Jose i drugova, rekao "njet" reći ćemo i našem budućem Političkom vodstvu, pa bio tko bio. Ne možemo skužinski ni pred Mačkom (Mačekom, mo.), Markovićima (Ante Marković, predsjednik UKA i HOP-a, mo.), ni pred Heferom, ni Oršanićima. (Ivan Oršanić predsjednik Hrvatske Republikanske stranke koji je osnovao u Buenos Airesu 1951 godine, mo.) Amen.

Naš stav "vjernost za vjernost i do groba" ne znači da ćemo sada lupati po krepaloj kobili. Pa ni po Markoviću. Ako Fištrović odluči ići u Buenos Aires, pa htjedne razgovarati sa Heferom i Markovićem, slobodan je, jer su ti ljudi na teritoriju kojemu je on na čelu. Kao i onaj u USA sa ostalima. Kao i pukovnici u Munchenu. Ja sam baš poručio i Jeliću i Varošu, da razgovaraju sa ovima, jer ja i tako ništa neću učiniti bez njih tamo, kao ni Usa bez ekipe naše. Nismo militaristi, ali ćemo padati u obrani HRVATSKE VOJSKE, ali i u obrani EKIPE, i u obrani OSOBE. Bez toga nema sretna početka.

Nikom ne namećemo / U OVOJ FAZI / stege. Nu doći će vrijeme, kada ću ju trebati nametnuti. Nu JEZGRU IZGRADJUJENMO VLASTITIM UMOM, SNAGAMA I ŽRTVOM. Ne prodajemo se nikome, tko god bude razgovarao, razgovarati će sa EKIPOM I SNAGOM KOJU VEĆ IZGRADJUJEMO. Jakima se daje pomoć. Tito i njegovi su ZAVRIEDILI pomoć, koju su dobili u svoje vrijeme. Nitko do nas te snage neće izgraditi. Pa zašto onda čekati. Ne anuliramo stare vrijednosti, ali novu borbu mislimo mi graditi na STVARNIM SNAGAMA, a ne na fikcijama i mistifikacijama.

Sada Ti imaš riječ.

Grli Te odani Ti Maks
potpis. general DRINJANIN.

Idući nastavak će biti odgovor Pere Tutavca generalu Luburiću.

30-08-2016 17:26#847

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Odgovor Pere Tutavca 6 svibnja 1962. na pismo generala Drinjanina.

(Ovo pismo Pere Tutavca se ne nalazi u knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**. Pere Tutavac (1913-1985) je bio vrlo poznat u hrvatskoj političkoj emigraciji svojim stavom da se treba hrvatski pravopisni jezik povratiti na star hrvatsku **IKAVICU**. Zato je on sve svoje radnje, pisma i knjige pisao čisto na **IKAVICI**. Mo. Otporaš.)

Bratu

VJEKOSLAVU LUBURIĆU

Generalu HRVATSKE VOJSKE

Apartado 32

CARCAGENTE (Valencia)

ESPANA

DRAGI MOJ GENERALE,

Primio sam obavijest od 13. IV. 1962. - i zadržavam je kao tajnu. Veselim se, da je bojniki Fištrović imenovan zapovjednikom stožera "S". Vjerujem da bi teško moglo boljeg izbora biti. Ja gospodina Fištrovića osobno ne poznajem. Čitao sa njegovu knjigu "...y manana que sera..." ([najbliže prevedeno na hrvatski "...i šta će sutra biti ..."](#), mo) iz koje se može zaključiti, da je njezin autor ČOVIK: Čovik- Hrvat - i za mene je osobita čast s takvima surađivati.

Međuvremenu primio sam i njegov list u kome mi javlja o imenovanju, kao i o primitku kopije pisma, kojeg si na mene uputio. Bojnik Fištrović je već započeo radom na svojoj novoj dužnosti. Kaže, da preuzima vojničku stranu u svoje ruke - a "Drina" i moj odnos sa njom, da ostaju netaknuti. Za mene je ovo veliko olakšanje. Predstavlja početak urednog rada, t.j. svaki na svoje mjesto. Do danas sam se osjećao vrlo neugodno, budući je kod stotina hr. časnika i dočasnika u Središnjoj i Južnoj Americi izgledalo, kao da sam ja nekakvi "predstavnik" Hrvatske Vojske - što ne može biti, jer ne samo, da nisam časnik, već ni vojnik nisam. Radi toga, dakle, ni ti mogu, niti smijem, a niti želim u vojničke stvari se stavlјati.

Smatram, da ne samo da ne bi bilo časno, već da bi silo i zločinstvo prema našoj oslobodilačkoj borbi, kad bi se netko petljao u ono što na njega ne spada, t.j. u ono u što se ne razumije. Toga ne bi smjelo biti nigdje (u našoj se emigraciji vrlo uobičajilo) - a najmanje u vojničkoj organizaciji. Tek ako svatko dođe na mjesto za koje odgovara, moći ćemo zaista napredovati.

Ja, kako rekoh, nisam vojnik (osim toga do par mjeseci ulazim u pedesetu - a do par godina, možda i didom postanem), ali mi je potpuno jasno, da su brblјarije o oslobođenju manje vrijedne nego puste bajke, ako nema vojske iz toga.

Doslјedno, kao Hrvat spreman sam surađivati s bojnikom Fištrovićem, kao i sa svakim drugim hrvatskim časnikom i vojnikom u granicama mojih mogućnosti. Dakle, u onom, što je označeno točkom 2 dotične obavijesti. Ako si tako mislio, onda ja praktično vršim svoju dužnost u službi Hrvatske Vojske. Vršit ću je časno i nadalje sve dok god budem mogao. Tako mi Bog pomogao!

Jesi li već primio "Napredak" br. 22? S njime sam započeo novi odlomak psihološkog rata s uvodnikom " Za opću Mobilizaciju", koji ni samog Tita ne može ostaviti mirnodušnim - jer ni on nije od kamena. A mi moramo tući psihološkim oružjem, koje nam uvijek stoji na raspolaganju, ako znademo, sve dok ne progovori čelik - pa i poslije toga.

Bratski pozdrav, Tvoj Pero (potpis)

(Eto, vidjeli ste odgovor Pere Tutavca generalu Drinjaninu. Pero Tutavac je bio vrlo poznat u hrvatskoj emigraciji sa svojom "ikavicom". Napisao je nekoliko knjiga - i to dobrih knjiga - sve na ikavici. Otporaš.)

31-08-2016 17:42#848

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SUĐENJE STEPINCU, ŠALIĆU I USTAŠKIM ZLIKOVcima, ZAGREB 1946.

(Prenosim iz knjige SUĐENJE Lisaku, Stepincu, Šaliću i družini, ustaško križarskim zločincima i njihovom pomagačima, Zagreb 1946, strana 453-458. Treba ovo pomno pročitati i dobro prostudirati, dati ispravnu analizu događaja, kako optužnice tako isto i obrane. Ova knjiga od 500 stranica bi mogla poslužiti kao ZRCALO I OGLEDALO pravne i ideološke i komunističke Jugoslavije. Pravnim putem i po ovoj knjizi bi se mogla optužba (po)dignuti protiv stvaratelja i branitelja komunističke Jugoslavije, poništite sve njihove laži, REHABILITIRATI SVE DRŽAVOTVORNE HRVATE, STVARATELJE I BRANITELJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, NDH. Otporaš.)

[B] P R E S U D A [B

optuženima Lisak Erihu, Stepinac dr. Alojziju, Šalić Ivanu i družini

U I M E N A R O D A

U ime naroda (Presuda kardinalu Stepincu)

Izvornik presude: Broj Stup.6/1946.

U I M E N A R O D A !

Vrhovni sud Narodne Republike Hrvatske u Zagrebu, u vijeću sastavljenom od suca Vrhovnog suda dr. Vimpulšek Žarka, kao predsjednika vijeća, sudaca Vrhovnog suda N.R. Hrvatske Poldrugač Ivana i dr. Carineo Ante kao članova vijeća, te tajnika Vrhovnog suda dr. Petrović Ante, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih: Lisak Eriha (**nije Erih nego Erik, mo**) dr. Stepinac Alojzija, Šalić Ivana i družine radi krivičnih djela iz Zakona o kriv. djelima protiv naroda i države, nakon glavne rasprave provedene uz sudjelovanje Javnog tužioca N.R. Hrvatske Jakova Blaževića, svih optuženih i njihovih branitelja, dana 11. listopada 1946. donio je i proglasio slijedeću:

PRESUDU:

(Najprije je bio osuđen Erik Lisak, br. jedan (**I.**) što ću ja ovog puta ispustiti a drugog puta ovdje

posebno staviti. Sada donosima optužbu br. (2.) koja se odnosi samo na Kardinala Alojzija Stepinca. Mo. Otporaš.)

(II.) Optuženi Stepinac Dr. Alojzije, rođen 8. svibnja 1898. u Krašiću od oca pokojnog Josipa i majke Barbare rođene Penić. Hrvat, državljanin FNRJ, nadbiskup zagrebački i predsjednik biskupskih konferencija, sada u zatvoru.

KRIV JE:

1. što je već 12. travnja 1941. godine, dok su se još vodile borbe sa njemačkim i talijanskim okupatorskim trupama posjetio u svojstvu hrvatskog metropolite "vojskovođu" Slavka Kvaternika, i čestitao mu uspostavu tzv. NDH.

16. travnja 1941.god. izvršio je službenu posjetu krvniku Paveliću, i prvih dana okupacije priredio je u nadbiskupskom dvoru večeru Ustaškim emigrantima i zajedno se s njima slikao.

28. travnja 1941. god. izdao kleru Zagrebačke nadbiskupije službenu okružnicu u kojoj poziva svećenstvo da surađuje i vjernike podsjeća na suradnju sa tzv. NDH, a 26. lipnja 1941.g. kao predsjednik biskupskih konferencija, nakon održane biskupske konferencije, na kojoj je zauzet stav suradnje sa Ustaškim vlastima, predveo katolički episkopat u audijenciju Paveliću i tom prilikom ovoga fašističkoga agenta pozdravio kao državnog poglavara tzv. NDH, i obećao mu iskrenu i lojalnu suradnju.

Sljedeći njegov poziv, stotinu svećenika najaktivnije stupilo je u suradnju sa neprijateljem koja je svršavala izdajom domovine i mnogim ratnim zločinima, te čak pristupanjem svećenika u neprijateljsku obavještajnu službu. Tim stavom učvrstio je dotadašnje ustaše-svećenike u njihovoj izdaji, a potstrekavao je i mnoge druge prema narodu neprijateljski raspoložene svećenike, da predvode u razoružavanju jugoslavenske vojske, preuzimanju i organiziranju Ustaške vlasti, organiziranju Ustaških povjereništava, tabora, logora, stožera itd...,

Što je kao predsjednik biskupskih konferencija, upravljajući organizacijama "Katoličke akcije" imajući vrhovni nadzor na pisanje cjelokupne katoličke štampe, sve te organizacije kao i cijelu katoličku štampu aktivizirao na pomaganje okupacije, Pavelića i tzv. NDH. Ta je štampa potpuno Ustaška i fašistička, prikrivana crkvenim i vjerskim ruhom, širila klevete i laži protiv Narodno Oslobođilačkog Pokreta, raspirivala vjersku, nacionalnu i rasnu mržnju, sve u korist okupacije, a protiv Narodno Oslobođilačke Borbe.

Sve organiziranije iz sastava "Katoličke akcije" slijedeći poziv Stepinca, a naročito organizacije "Velikog križarskog bratstva" "Velikog križarskog sestinstva" i "Domagoj" surađivale su sa Ustašama i postale stup i srčika Ustaštva, tako da su članovi ovih organizacija učestvovali u razoružavanju jugoslavenske vojske, u uspostavljanju Ustaške vlasti, mnogi od njih postali funkcionari u Ustaškim logorima, povjereništva, taborima i stožerima. Iz njihovih redova regrutirala se masa oficira za Pavelićevu vojsku, a najveći dio pripadnika križarskih organizacija otišao je dobrovoljno u Ustaške i domobranske vojne jedinice, dok sam predsjednik "Velikog križarskog bratstva" dr. Feliks Niedzelski, postaje Ustaški "podžupan" i "upravni zapovjednik Ustaške mladeži" i te organizacije dale su kadar intelektualaca za Ustaški teroristički aparat.

Nadalje, dr. Stepinca, se tereti:

što je tradicionalne vjerske svečanosti zloupotrebljavao i pretvarao u političke manifestacije za krvnika Pavelića i njegove Ustaške bande, pa je tako u svojoj propovijedi na Bistričkom proštenju godine 1942. rekao:

"Molimo se i za one koji su napustili domovinu i sada bi iz tuđine htjeli davati savjete katoličkoj

crkvi, za koga smije, a za koje ne smije da se moli. Mi znamo da je naša apostolska dužnost opominjati vjernike da se mole za sve ljude, posebno za one koji su na vlasti, a napose za državne poglavare"

a u svojoj propovjedi u Mariji Bistrici godine 1944., kada je već svakome bilo jasno da su Ustaški koljači, agentura Gestapo-a, i da je kvinsliška tvorevina NDH na izdisaju u cilju podržavanja Ustaštva, poistovjetovao Ustaše sa Hrvatskim narodom, a službu okupatoru sa obranom državne samostalnosti, i rekao:

"Smatra li možda ratujuća strana dok ovakvim strahotama pogađa našu zemlju što Hrvatski narod svom snagom svoga bića stoljećima teži za slobodom i brani danas svoju državnu samostalnost uz nečuvene žrtve".

Nadalje, što je počevši od godine 1941., pa sve do oslobođenja svakog lo. travnja služio svečane mise slaveći kvislinšku tvorevinu NDH, a crkvene blagdane Sv. Antuna pretvarao u političke manifestacije za zločinca Pavelića. Svojim okružnicama naređivao je kleru na području svoje nadbiskupije, da tih dana služe svete mise za Pavelića i kvislinšku tvorevinu NDH.

Također ga se tereti:

što je prigodom otvaranja Ustaškog "Sabora" 23. veljače 1942. sudjelovao sa kanonicima prvostolnog kaptola Zagrebačkoga, te svjetovnim i redovničkim klerom i na ulazu u crkvu Sv. Marka, dočekaio Pavelića i članove Ustaškog sabora pozdravnim govorom koji je prenijela sva Ustaška i katolička štampa. Nadalje, što je u svim mogućim oblicima u toku rata i neprijateljske okupacije izražavao svoju solidarnost s Njemačkim i Talijanskim okupatorima na način da je učestvovao u brojnim službenim priredbama, proslavama i čestitanjima koje su u Zagrebu priređivali predstavnici njemačke i Talijanske okupacione vlasti. Tako je npr. prisustvovao otvaranju sveučilišnog tjedna za Njemačke i Hrvatske vojnike u prisutnosti Ustaške vlade i njemačkih generala, na otvaranju Zagrebačkog zbora sa njemačkim, Talijanskim i Ustaškim funkcionerima, na proslavi dana fašističkog pohoda na Rim itd...

2. Što su pod rukovodstvom odbora trojice kojemu je on bio na čelu vršena prisilna predvođenja Srba na katoličku vjeru, koja je prevođenje on sankcionirao;

3. Što je početkom godine 1942. imenovan po Vatikanu i primio u službu vojnog vikara Pavelićevih Ustaša i domobrana postavio za svoje zamjenike poznate Ustaške svećenike Stipu Vučetića i Vilima Cecelju, pa je tako postao i službeno najviši vojni svećenik Pavelićeve vojske, kome su bili podređeni svi vojni svećenici, koji su u sastavu Ustaških i domobranskih formacija potstrekavali na vršenje zločina, a i sami vršili zločine nad narodom i vršili propagandu za Ustaštvo.

Nadalje, što je nadbiskupski duhovni stol kome je on predsjednikom, odobrio 10.02.1944. pod brojem 904, molitvenik "Hrvatski vojnik" kojega je sastavio Ustaški potpukovnik svećenik Vilim Cecelja, a u kojem vojnicima stavlja kao vjersku dužnost službu okupatoru i odanost Paveliću, te veliča poznate Ustaške zločince, kao Juru Francetića i druge.

4. Što je 18.12.1941. božićnom porukom zagrebačkog nadbiskupa Hrvatskim radnicima i radnicama u Njemačkoj pozivao ih na rad, jer da je to njihova vjerska i patriotska dužnost. Nadalje, što je u vrijeme akcije za sakupljanje pomoći Ustaškim legionarima na istočnom frontu dao prilog u cigaretama, kronicama, medaljicama i raznim časopisima, podižući time moral ustaškim bandama u borbi protiv bratskog Sovjetskog Saveza.

Također ga se okrivljuje:

što je 1944. i 1945. pred slom Hitlerovske Njemačke i njezinih satelita usko se povezao s Pavelićem

i Mačekom, a koji su dalje bili povezani sa izdajicama srpskog i slovenskog naroda Mihajlovićem, Rupnikom i Rožmanom, i vodio s njima pregovore, radeći na jedinstvenom povezivanju svih neprijatelja naroda, nudeći i tražeći oružanu intervenciju izvana i okupaciju naše zemlje po nekim stranim imperijalistima, a sa ciljem, da kao ništavna izdajnička manjina produženjem okupacije spase kvislinšku tvorevinu NDH, ili u bilo kojem drugom obliku održe protunarodnu vlast i spriječe pobjedu naših naroda, pa je tako u tom nastojanju u svom govoru održanom 7 srpnja 1944. članovima "Domagoja" rekao slijedeće:

"Hrvatska danas proživljuje teške časove, a moguće da proživi još i gore. No, moramo biti uvijek optimisti i sa pouzdanjem vjerovati da će Hrvatska ostati i da nju nitko ne može uništiti. Hrvatski narod krvari za svoju državu i on će svoju državu očuvati i spasiti. Svi pokreti protiv Hrvatskog naroda i Hrvatske samostalnosti ne smiju nikoga obeshrabit, već svatko mora još čvršće pristupiti obrani i izgradnji države"

a u svom govoru održanom sveučilištarcima 18. ožujka 1945. ustao je otvoreno protiv mira i nastavio harangu za daljnje prolijevanje krvi, klevetajući narodnu vlast i pravosuđe, ovim riječima:

"Znači li mir možda da jedan društveni sloj ognjem i mačem prigrabi vlast u ruke, a drugim staležima ostaje jedino pravo polagano umirati, makar su u ogromnoj većini, znači li možda mir to da se mogu nesmetano ubijati intelektualci, svećenici, građani, ljudi protivnoga političkog naziranja, i da se za ta umorstva nikada i nikome ne polažu računi, znači li mir to, da se može nesmetano onemogućavati djelovanje crkve i te mjere opravdavati izgovorom, da se crkva nema pačati u političke stvari".

Nadalje, što je u drugoj polovici ožujka 1945. godine kad je Ustaška "vlada" bila na izdisaju, na zahtjev predsjednika te "vlade" Mandića, a po naređenju Pavelića, i nakon što mu je bio stavljen na raspolaganje kredit od 100 milijuna kuna, organizirao biskupsku konferenciju sa zadatkom, da se katolički episkopat zauzme za spašavanje okupatorskog sistema i njegove tvorevine tzv. NDH, kao i za spašavanje Ustaških ratnih zločinaca, od pravednog narodnog suda, a za bolje organiziranje te konferencije, Ustaška vlada dala mu je na raspolaganje poznate zločince, generala Rupčića i najzloglasnijeg krvnika Jucu Rukavinu, koji su imali zadaću dovesti biskupe na konferenciju.

U tu svrhu predsjednik Ustaške vlade Mandić, po naređenju Pavelića, dao je šefu Ustaške propagande Ivi Bogdanu zadatak, da sačini nacrt biskupske poslanice, što je ovaj učinio i nacrt poslanice predao biskupu Janku Šimraku, koji ju je redigirao, a poslanica je stvarno i preuzela političke sugestije Pavelića, odnosno Ive Bogdana i **zaodjela** ih samo mislima sakralnog karaktera. Tako redigiranu poslanicu biskup Janko Šimrak predao je Paveliću koji ju je odobrio i naredio da se štampa. U poslanici se, među ostali, kaže:

"Pojavili su se lažni svjedoci koji nas optužuju da su Hrvatski katolički crkveni poglavari zajedno sa svojim svećenstvom i najboljim svojim vjernicima krivi sadašnjem krvavom obračunu u Hrvatskoj domovini".

Dalje:

"Svoj poziv šaljemo i onima koji su u posljednje vrijeme počeli sa sustavnom promidžbom razdraživati neodgovorne i zlu sklone pojedince i skupine pod izlikom suđenja ratnim zločincima, da smaknu što veći broj Hrvata, osobito svećenika i intelektualaca, dobrih katolika, lišavajući ih ne samo života nego i njihova cobra glasa".

Nadalje:

"U izuzetnom slučaju ako se koji zalutali svećenik ogriješio o prava svog bližnjega, mi se nismo žicali udariti ga crkvenim kaznama, dapače i udaljenjem iz svećeničkog ili redovničkog staleža, ali

danas moramo najodlučnije prosvjedovati pred Bogom i svjetskom javnošću protiv sustavnog ubijanja i mučenja nevinih Hrvatskih katoličkih svećenika i vjernika od kojih je veliki broj živio upravo svetim životom, a mrzitelji katoličke crkve oduzeli su im život protupravnim osudama, osnovanim na fiktivnim krivicama".

Nadalje kris je:

"Povijest svjedoči da Hrvatski narod kroz cijelu svoju 1300 godišnju prošlost nije nikada prestao plebiscitarno naglašavati da se ne odriče svoga prava na slobodu i nezavisnost, koju on od srca želi i svakom drugom narodu. A kad je u drugom svjetskom ratu ta misao još jače naglašena i oživotvorena u vlastitoj državi, Hrvatski su katolički biskupi poštivali volju Hrvatskog naroda. Nitko prema tome nema prava optuživati bilo kojeg građanina Hrvatske države, pa ni Hrvatske biskupe zato što poštivaju tu neotstupnu volju Hrvatskog naroda kada on na to ima pravo i po Božjim i po ljudskim zakonima."

Nadalje nadbiskupa se tereti,

što je pred slom tzv. NDH u namjeri sakrivanja, a u dogovoru sa Pavelićem, pohranio u nadbiskupskom dvoru u Zagrebu arhivu "Ministarstva vanjskih poslova tzv. NDH" i "Županstva pri Poglavniku" i sakrio gramofonske ploče sa svim govorima Pavelića, koje je ovaj držao u emigraciji u Italiji i Hrvatskoj. Što je prije oslobođenja zemlje, a u nastojanju da se održi ta Ustaška tvorevina tzv. NDH, posebno aktivan, vodeći razgovore s Pavelićevim delegatima i po Pavelićevim nalogom, a u pratnji Ustaškog pukovnika Moškova posjetio Mačeka i vodio s njime pregovore radi izvršenja gornjeg plana. Tim svojim djelovanjem unio je zabunu u zadnjem momentu među neobaviještene.

5. Što je ostao nakon oslobođenja u zemlji, provodio sistematski plan podržavanja nada da će se uskoro promijeniti "režim" u FNRJ, kako su oni nazivali narodnu vlast, kako će nastupiti skore promjene, kako će se vratiti u Hrvatsku Maček, a u Srbiju kralj Petar, kako će Ustaše opet doći natrag itd... Nadalje, harangira protiv narodnih vlasti i pravednih osuda narodnih sudova nad Ustašama-svećenicima i ostalim ratnim zločincima, nazivajući to progonom svećenstva, crkve i religije, te istrebljenjem Hrvatskog naroda. Potstreknuti ovim njegovim držanjem, radom i izjavama, mnogi svećenici Ustaše, te Ustašama skloni svećenici i ostali protu narodni elementi prikupljaju i organiziraju Ustaše koji se kriju pred narodnim vlastima, vrše među njima propagandu, te ih organiziraju i guraju na zločine, ubijanja građana naše zemlje, pljačkanja njihove imovine itd...

Nadalje, što je primio u nadbiskupskom dvoru drugom polovicom mjeseca rujna 1945. Ustaškog pukovnika i bivšeg glavnog ravnatelja za javni red i sigurnost Eriha Lisaka.

Nadalje što je 8. studenoga 1945. godine primio Ustaškog studenta emigranta, koji mu je iz Salzburga donio "zavjet" ustaša intelektualaca, da će se i dalje boriti za "oslobođenje" Hrvatskog naroda. Primio je i špijunku Lelu Sopijanec, koja u više navrata prelazi u Trst.

Nadalje, što je znajući za zavjernički rad svog tajnika Ivana Šalića i svećenika Josipa Šimečkoga, potstreknuo ih svojim držanjem i djelatnošću na daljnji rad protiv naroda, te ovi u zajednici sa dr. Pavlom Gulinom i Josipom Crnkovićem, kao centralno vodstvo, povezuju razne terorističke grupice u zemlji i pomažu ih na razne načine.

Što je upravo u vrijeme pred izbore za Ustavotvornu skupštinu kada svi neprijatelji naroda nastoje svim sredstvima izazvati zabunu u narodu, sa nadama za neke skore promjene, izdao pastirsko pismo, koje je sastavljeno na biskupskoj konferenciji pod njegovim predsjedanjem 20. rujna 1945., koje lažno prikazuje stanje u našoj domovini, hrabri Ustaše i ostale izdajnike na vršenje daljnjih zločina, s jedne strane, a s druge strane daje potstreka svim neprijateljima naše zemlje u domovini i izvan nje, a naročito Ustašama u odmetništvu, koji su se prozvali "križarima" da vjerujući u intervenciju izvana, aktivnije prosljede svojim terorističkim akcijama protiv života i imovine naših

građana,

pa je gornjim djelovanjem počinio slijedeća krivična djela:

Djelom pod 1. stupanjem u vrijeme rata i neprijateljske okupacije u političku suradnju sa neprijateljem kriv. djelo iz čl. 3. toč. 6. Zakona o krivičnim djelima protiv naroda i države.

Djelom pod 2. kao pomagač radio je na prisilnom provođenju na drugu vjeru stanovništva Jugoslavije, čime je počinio kriv. djelo iz čl. 3. toč. 3. istog Zakona.

Djelima pod 3. pomagao naoružane vojničke formacije sastavljene od jugoslavenskih državljana u cilju službe neprijatelju i zajedničke borbe s njime protiv svoje domovine, počinio kriv. djelo iz čl. 3. toč. 4. istog Zakona.

Djelima pod 4. stupanjem za vrijeme rata i neprijateljske okupacije U političku suradnju sa neprijateljem počinio kriv. djelo iz čl. 3. toč.6. istog Zakona.

Te djelima pod 5. pomaganjem na organizaciji oružanih bandi i njihovog ubacivanja na teritorij države, a u cilju da se ugrozi putem nasilja postojeće državno uređenje Federativne Narodne Republike Jugoslavije, počinio je kriv. djelo iz čl. 3. toč. 7. istog Zakona, kao i krivično djelo klevete narodne vlasti.

Optuženi Dr. Alojzije Stepinac, OSUĐUJE SE:

Po čl. 4. stav. 1 i 2. Zakona o kriv. djelima protiv naroda i države na kaznu lišenja slobode s prisilnim radom u trajanju od 16 (šesnaest) godina, gubitak političkih i građanskih prava u trajanju od 5 (pet) godina. U kaznu uračunava mu se vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 18.IX. 1946. do 11.X .1946."

Napomena:

Ako nekoga zanima provjeriti ovaj opis, može ga u potpunosti naći u knjizi: SUĐENJE STEPINCU, ŠALIĆU I USTAŠKIM ZLIKOVCIMA ...

Zagreb, 1946., strana 453-458. Potpis, javni i državni odvjetnik drug Jakov Blažević.

Prepisao iz spomenute knjige Mile Boban, Otporaš.

02-09-2016 02:12#849

Guja U Njedrima

Početnik

Datum registracije

Aug 2016

Lokacija

Samostalna satnija Dragovoljačke Pripreme Bojne

Poruke

13

Zašto nema materijal o djelovanju I. Ustaškog Obrambenog Zdruga/ Ustanka obrana u Sabirnom logoru Jasenovac Radne službe U.O.-a,gdje je zapovjednikom bio ust.puk.i dom.gen.V.Maks Luburic?

05-09-2016 00:59#850

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Prvotno napisano od **Guja U Njedrima**

Zašto nema materijal o djelovanju I.Ustaškog Obrambenog Zdruga/ Ustaška obrana u Sabirnom logoru Jasenovac Radne službe U.O.-a,gdje je zapovjednikom bio ust.puk.i dom.gen.V.Maks Luburic?

Bog! dragi i poštovani kolega "guja u Njedrima",

Ima dosta materijala o I, Ustaškom Obrambenom Zdrugu i o mnogim drugim dogodovštinama vezano za rat NDH i Saborni Logor Jasenovac u knjizi od preko tisuću stranica "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Nije moguće u jednom opisu sve napisati i sve spomenuti. Ako počneš čitati pod prvog opisa na ovoj temi - a mi smo sada tek na 849 opisu - pronaći ćeš svega i svačega. Još bolje ako klikneš na Uzdanica Forum frees i potraži povijest, Pisma Maksa Luburića, uzmi si vremena, otvori stranicu koju hoćeš, čitaj što te zanima, ali svakako mi javi.

PoZDrav.

<http://i0.wp.com/kamenjar.com/wp-con...size=408%2C333>

Iz otporaševe torbe

Objavio Ante B - 15/10/20138

Prenosim ovdje za čitatelje portala javno.cm iz DRINE br. 2-3 1962. jako zanimljiv članak generala DRINJANINA.

USTAŠKIMIRNAGROBUPOGLAVNIKA

Na Tvom je grobu, Poglavnice, održano mnogo govora, izrečene su mnoge misli. O Tebi je napisano i napisati će se mnogo knjiga. Bit će svakakvih mišljenja. Tako je to sa velikim ljudima. A onda će Povijest reći svoju o Tebi i o onima, koji o Tebi govore i pišu. I onda će Bog suditi svima skupa.

Lako je Tebi, jer si našao svoj mir, ali teško nama, koji smo ostali. Ja Te molim povrati i meni moj mir. Za Tvog života nisam htio sageti šiju pred Tobom, ali pred Tvojim kostima to činim. Ne radi Tebe, ne radi ostalih, nego radi sebe. Potreban mi je taj mir, jer ustašku čašu treba ispiti do kraja, još treba jurišati, još treba ustašovati, (kao što je i Stjepan Mesić ustašovao kada je trebalo i u Osijeku i u Australiji, moja opaska) pa makar se i ne zvalo tim imenom.

Lako je bilo i meni, kao i ostalima iz prvih dana. Nije bilo druge kategorije nego Poglavnik i Ustaše. I s druge strane Srbi i Jugoslavija. Ali onda je došla nesretna politika i nastase. Mi smo u Tebi gledali Poglavnika, čvrsta, jaka, granitna, revolucionarca, borca. Ti nisi volio ni politiku, ni političare, a mi još manje. Mene su u lance vezali na Janka Pusti, jer nisam htio, kao dijete, položiti prisegu Ustaškom "vodstvu". Mi smo htjeli Ustaškog Poglavnika. Zvučilo je to ljepše u ono herojsko doba ustaške romantike. Zato se ni nismo razumjeli s Tvojim ministrima, a kako vidiš, ni danas se ne razumijemo s Tvojim nasljednicima, pomoćnicima i vijećnicima. Nama će opet biti lako tek onda, kada se još šačica preživjeli sastanu s Tobom. Ustaše trebaju Poglavnika, ili nisu Ustaše. A Poglavnika među nama nema, i neće i ne smije biti. I Otac Domovine je bio samo jedan. Nikada više

drugoga. Eto zato se i Tvoji nasljednici i pomoćnici ne razumiju i teško im je, kao i meni.

Mi smo u svoje vrijeme smatrali ustaštvo revolucionarnom hrvatskom vojskom. Ti si bio Vođa. Ali nakon Bleiburga poneka je ustaška glava počela misliti. Nastala je pobuna duhova. Da sam bio rastrgan na komadiće kao moj mali braco, ne bih imao problema, ali sam tu, u 48 godini, snažan, poletan, sa stanovitom životnom školom i obligacijom, da služim Hrvatsku do kraja. Došao je čas, da ustvrdimo, da su Ustaše zaželjele Poglavnika, a Poglavnika nema...Ima samo politika, Ujedinjene Nacije, Zapad, Istok, i narod u dvostrukom ropstvu. Ti si nam ostavio ciljeve, naučio si nas kako se treba boriti, možeš u legendi juriti na konju pred hrvatskim vojnicima, ali hrvatski vojnici trebaju efektivno vojničko zapovjedništvo i efektivnu hrvatsku vladu, da bi ovi uskladili našu borbu sa stanjem u svijetu, kako ne bi išlo glavom kroz duvar i u drugi Bleiburg. **(to je uistinu što je dr. Franjo Tudjman i prakticirao u Domovinskom ratu, proučivši " Poruku Izmirenja" generala Drinjanina, koja je izišla u Istarskoj Drini 1964 godine, moja opaska, Otporaš.)**

Ostani, Poglavnice, u legendi, pa jurišaj skupa sa novim generacijama, i zaustavi se na Drini. Vitez Pjanić i tako misli, da Ti moraš počivati na Drini, jer se tako nitko ne bi usudio Drine prekoračiti. I moli za nas, Tvoje nesretne učenike, da nađemo mir na Tvojem grobu, i da taj mir korisno upotrijebimo za stvarnu oslobodilačku borbu za Hrvatsku. Pa da Pjanićevi unuci čuvaju mrtvu stražu s Tobom skupa na Drini.

Znam, Poglavnice, da u svojim zadnjim časovima nisi više htio govoriti o problemima hrvatske politike, jer si osjetio, da Tvoj duh traži druge horizonte. Tvoje umorno tijelo nije više moglo podnijeti. Osjetio si da se ide na zadnji, veliki put. Pa kada si na isti bio pripremljen, znam, da Ti se povratio Tvoj klasični i dominirajući mir, kojim si uvijek znao impresionirati. Bio si svjestan, da sada drugi moraju nastaviti. Znao si i to, da to neće biti lako. I nije lako. Ja, eto, idem sa Tvoga groba uvjeren, da si razumio svoga "zločestog dečka" koji Te je slijedio kroz svoje djetinstvo, kroz mladenačko i muževno doba i koji od Tebe ne traži ništa osim mira. Povrati mi mir, a Ti u legendi čekaj polazak u novi boj, (što se je i obistinilo u Domovinskom ratu, moja opaska, Otporaš) da se odatle Tebi pridruže i ostali: oni sa Kaptola, sa Jankapuste, sa Lipara. A onda, i za sve vjeke vjekova, uvijek će trebati stvarati nove legije, uvijek ići na grob velikana po snagu. Ovdje, na Tvom grobu, je jedan od izvora.

Za Dom Spremni!

Ustaša Maks.

Prepisao Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 05-09-2016 at 01:16

05-09-2016 04:48#851

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZA ŽENIDBU PREKO TISUĆU ČESTITKI GENERALU DRINJANINU!

(Vezano uz temu "ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA" prikladno je ovdje iznijeti i mišljenje i mladoženje Maksa Luburića kojeg je on pisao svojem prijatelju, suradniku i povjereniku HNO Anti

Kršeniću U Californiju. Ovo pismo Maksa Maksa Luburića se nalazi u knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** na stranici 34. Koliko god ovo pismo ili ova pisma Maksa Luburića trenutačno izgledala ne zanimljiva, doći će vrijeme kada će netko s oduševljenjem tražiti informacije iz ovih pisama kako bi mogao - ili kako bi mogli - napisati ISTINU o Maksu Luburiću.

Maksa Luburića treba promatrati iz **TRI DIMENZIJE**.

Prva (1) dimenzija Vjekoslav Luburić kada se je rodio i gdje je odrastao.

Druga (2) dimenzija njegova prva emigracija i vojničko školovanje i gerilska izobrazba na Janka Pusti gdje mu je Jure Francetić dao konspirativno ime Maks. U ovu drugu **DIMENZIJU** spada i ratno razdoblje 1941-1945 i sve njegove borbe u očuvanju i obrani NDH.

Treća (3) dimenzija njegova druga emigracija, pokretanje, ponovno obnavljanja organizacije HNO i časopisa "DRINA" od kojeg imena je on prozvao sebe GENERAL DRINJANIN, ženidba s jednom otmjenom Damom, Španjolkom i razlaz s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem 1956.

Ove tri (3) DIMENZIJE treba posebno razraditi i kroz njih opisati: (1) Vjekoslava, (2) Maksa i (3) Drinjanina. Jedino tako - po mome skromnom mišljenju - može se ISTINA pisati o Maksu Luburiću. Mile Boban, Otporaš.)

HRVATSKINARODNI ODPOR

Ured Glavnog Tajnika br. 01215

15 DIC. 1953

Dragi brate !

Radi nastalih promjena i reorganizacije posla molim Vas, da bi me u radu pomogli pridržavajući se slijedećih točaka.

1. Moja nova adresa jest ova:

Roberto Campos Caballer,

Apartado 979

Valencija, Espana

(Potrebno je ovdje reći da je Maks Luburić došao u Španjolsku 18 listopada 1948., bio u pritvoru i da je od prvih Hrvata koji je Maks došao posjetiti u zatvor bio Fra. Branko Marić. Uz pomoć Fra. Branka Marića i pomoć Padre Oltra, general Luburić je dobio to španjolsko ime: Roberto Campos Caballer. Negdje sam čitao ali se više ne sjećam gdje i kada, taj Španjolac je bio vojnik koji je poginuo u španjolskom građanskom ratu 1936-1939. Tko je imao priliku partiti Maksova pisma, mogao je pročitati pismo Stjepana, Štef-a Crničkog kojeg je pisao u kolovozu 1969.

godine **Radnom Skupu Otpora** da je imao velikih neugodnosti kod španjolskih vlasti preuzeti imovinu na ime **HRVATSKI NARODNI ODPOR**, jer je sve bilo službeno uvedeno na gore spomenuto ime. Ipak, uz pomoć Padre Oltra i drugih još tada živućih svjedoka, ipak se je uspjelo preuzeti dosta stvari, iako ne sve, koliko je meni poznato. Mo. Otporaš.)

2. Nije potrebno stavljati nikakvo drugo ime, nadimak, oznaku, čin, ustanovu itd. Samo i jedino kao gore. Svako drugo ime samo otešćava rukovođenje pošte, posebno one preporučene. Osim toga i nehotice odajemo kretanje naše pošte i naše veze.

3. Svaku novčanu pošiljku treba slati zračnom poštom i preporučeno, po mogućnosti u čeku. Ček uvijek treba glasiti samo na ime **ROBERTO CAMPOS CABALLER**, i ništa drugo. Svako drugo ime otešćava promjenu. Ako je manja svota ili se nema mogućnosti slanja preko Banke, tada je

uputno staviti novce u plavi papir, staviti unutar pisma, čvrsto zalijepiti kuvertu, i uvijek preporučeno slati. U popratnom pismu napisati u koju svrhu se šalju novci i kuda treba poslati potvrdu.

4. Svu poštu, suradnju, reklamacije i narudžbe za "DRINE" treba slati isto na adresu kao gore, ako to Vi šalžete, ili pak netko koga Vi dobro poznate i smatrate potrebnim, da mi se javi. Sva ta pošta i tako mora biti meni osobno poslana, jer taj dio posla vršim. Slati, dakle, izravno, jer uštedimo na vremenu i radu.

5. Kada nam se treba javite netko, koga osobno i dobro poznate, ili se radi o široj masi, tada neka se jave na našu adresu šire poznatu, a to je:
"DRINA" Apartado 5024, Madrid, Espana

6. U koliko netko tvrdi, da nije primio odgovora, prigovara poslovanju "DRINE", nije dobio potvrdu na poslate novce, nije mu želji udovoljeno, nije dobio "DRINE", ili je pak promijenio adresu, tada mi to javite, da mogu stvar ispitati. Kraj je godine i želimo, kao i lanjske godine, izvršiti pregled našega rada. Mnogo je posla, ljudi su isto netočni, teška su vremena, pa je lako moguće da ima i propusta na našoj strani. Bit ću zahvalan za svaku objavu u tom pravcu.

7. Zahvalan bi bio svima, da mi jave: kada su primili "DRINU" br. 9-10 jer je nevjerojatno, da su jedni dobili, drugi ne. Možda da je negdje zapelo. Javite nam to odmah s točnim danom primitka i eventualnu promjenu adrese, opaske s obzirom na naš okružni list o promjeni u "DRINI" itd.

.....

"DRINA" br. 11-12 (Božić i Nova godina), u punom je poslu i izlazi za koji dan na preko 100 stranica. To je naš odgovor na glasine neprijatelja o "crkavanju DRINE".

Prilažem moju Zahvalu na čestitkama za vjenčanje i Božićnu i Novogodišnju čestitku s molbom, da to uručite onima, koji su preko Vas te čestitke poslali, potpisali itd. Toliki je broj (preko 1.000) stiglih pozdrava i čestitaka, da je upravo nemoguće svakom posebno odgovoriti i zahvaliti mu se. Braća će shvatiti.

Uz naš vojnički pozdrav.

Za Poglavnika i Dom Spremni !
(ovdje pečat/žig HNO) General Drinjanin

(potpis)

(Prepisao Otporaš.)

05-09-2016 21:38#852

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DAO SAM NASLOV OVOM PISU ŠTEFA CRNIČKOG - "JEDNA ŽALOSTNA SREĆA"
(Donosim ovdje jedno pismo pukovnika Stjepana/Štefa Crničkog, koje će za sigurno biti citirano mnogo puta i koje će za sigurno poslužiti popuniti prazninu generala Drinjanina. Na kraju pisma ću reći par riječi i za sada ništa više. Otporaš.)

DRINAPRESS

Santa Ana, 33

CARCAGENTE Carcagente, dne 20 siječnja 1970.

Gospodin

RATKO GAGRO

Dragi brate Ratko !

Primio sam Vaše pismo od 12 siječnja ove god. i osvrnut ću se na njega kasnije, čim dospijem, ali sada bih Vam rado svratio pozornost na jednu stvar.

Vidim teškoće Vaše, a da o svojim i ne govorim. Ljudi su mi u prvo vrijeme cvilili neka izdam OBRANU, a sada kad ju imaju hoće Bog zna što. Svi stavljaju zahtjeve, ali oni sami malo rade.

U ovom pismu rado bih Vas upozoriti na jednu stvar:

Pisali ste mi, da ste poslali na Padre Oltra ček na 400.- can. Dolara za djecu. Ček je ispunjen na Domči-a. To je učinjeno vrlo loše, jer djeca od toga neće imati ništa. Njihova mama će to potrošiti Bog zna zašto. To je takova baba, da ja takovu nisam vidio u životu. Nisam htio o tom pisati osim familiji i to Dinku ([Šakić, mo. Otporaš.](#)), kako je postupala.

Na dan Svih Sveti bio je okićen grob Generala, i ljudi su dolazili u masama, bilo ih je više stotina, koji su došli posjetiti grob Generala.

Bivša žena Izabel niti djeca nisu bili. Poslao sam Logarića u Beniganim, da vidi, nisu li možda otišli u Bilbao, ali nisu, jer su bili svi u Beniganimu. Logarić je pitao Domči-a ([General je imao četvero \(4\) djece: Domagoj, Domći 1954, hrvatsko ime, Drina, 1956, hrvatsko ime, granica na DRINI, Vjeko, 1957., hrvatsko i očevo ime i Marica, 1958., hrvatsko ime, mo. Otporaš.](#)) zašto nisu došli na grob oca, a on je slegnuo ramenima -- znači ona im je zabranila ići.

Za Božić sam poslao djeci dar kao i obično, i Logarić ([Slavko Logarić, mo.](#)) je odnio na badnjak u Beniganim. Predao je djeci, a ona je rekla Logariću, da ga zove Guardia civil /policija/. On je išao. Tamo su mu rekli, da ona traži, da nitko ne smeta djecu i ne posjećuje. Logarić se vratio natrag k njoj i pitao ju šta to znači. Ona mu je rekla, da ne želi da i jedan Hrvat dođe posjećivati djecu. Logarića je to razbjesnilo, što je posve naravno.

Ja ne mogu doći niti blizu, jer sam se posvadio s njom kad sam preuzimao tiskaru /5 kolovoza/ ([Štef Crnički je preuzeo tiskaru DRINAPRESS od španjolskih vlasti 5 kolovoza 1969. mo. Otporaš.](#)) jer je ona htjela arhivu, koju ja nisam dao. Tada se je ona izlajala do mile volje, govoreći, da ju hrvatska politika ne zanima. Udba bi imala ti arhivu, da ju nisam ja oteo, i to preko nje.

Radi toga sam pisao Padru Oltri, ako još ima ček, neka ga vrati natrag, i ček se neka položi u banku. U buduću se neka čini tako, jer nije poželjno da se dade babi i jedna centa, da ona troši, a djeca ne će od toga imati ništa. Ona je sve kriva, i mene čudi, da je naš Maks živio s nojme i tri dana. To je takova osoba.

O tim stvarima ja nerado pišem, jer to su osobne stvari, koje se ne tiču Otpora, ali vidim, ali vidim, da se u ovom slučaju i tiču, jer ne želim, da ljudi daju novac, a baba da troši, dok djeca nemaju ništa od toga.

U buduće neka se novac stavlja u banku, tamo gdje je zaključano. Ako Padre Oltra nije taj ček poslao Domći-u, zadržat će ga, a Vi mu javite neka ga šalje natrag.

Toliko o tome.

Uz bratski pozdrav svima Vama.

SLOBODA HRVATSKOJ ! (potpis Štef Crnički.)

(Prije nešto više od godinu i pol imao sam priliku preko telefona razgovarati s čovjekom koji je otišao u Španjolsku posjetiti djecu generala Drinjanina.

Tom prilikom je saznao da su djeca skoro izgubljena. Nezainteresiranost djece da saznaju nešto više o njihovu ocu ga je toliko rastužilo i ražalostilo da je zaplakao.

Djeca su bila mala i ostali su kao **SIROČAD**. Drugi ih odgajao onako kako je to drugima odgovaralo. Dok su bili s ocem, bili su pod okriljem HRVATSTVA. Kasnije sve što se dogodilo je **JEDNA ŽALOSTNA NESREĆA**. Ima u hrvatskoj **DIJASPORI** takovih slučajeva je na pretek. Pričao mi je Ante Miletić iz Toronta da je bio krizmani kum sinu njegova prijatelja. Sin nije govorio hrvatski a otac nije govorio engleski. Ante Miletić je morao biti i kum i prevoditelj. Obitelj se odgajala u dva smjera: jedan hrvatski a drugi kanadski. Žalosno ali i često puta istinito. Mo. Otporaš.)

Naslov: Pisma Vjekoslava Maksa Luburića - generala Drinjanina
PostPostano: pon. lis 22, 2012 08:51

Pridružen/a: čet ruj 27, 2012 11:12

(Malo prije mi se javio jedan prijatelj s ovom porukom prof. Ivana Prcele. da reknem nekoliko riječi o devedeset-godišnjaku mladiću Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922 godine u selu Kašute kod Trilja. Bio je student bogoslovije u Sinju kada su ga partizani mobilizirali u listopadu 1944. u NOB. U svibnju 1945 sa svojom jedinicom u sastavu JNA bio je u Trstu, odakle je dezertirao i prišao na savezničku stranu. Po njegovim iskazima vidio je mnoge brutalnosti JNA što ga je potaklo u slobodnom svijetu raditi na tome da prikupi što god je više moguće iskaza živih svjedoka o partizanskim zločinima počinjeni, kako gosp. Prcela kaže, nad mojim hrvatskim narodom i mojim naraštajem. Uzelo mu je mnogo godina prikupljajući te podatke, sastaviti, složiti, prevesti na engleski i, konačno, napisati obujmu knjigu OPERATION SLAUGHTERHOUSE od 557 stranica, 1970 godine.

Početak šesdesetih godina prof. Prcela dolazi u Europu, obilazi hrvatske iseljeničke zajednice, dolazi u Španjolsku posjetiti neke svoje prijatelje, s kojima je išao posjetiti hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića. Kako je sam pričao da je bio više nego oduševljen izjavama generala Drinjanina o svim hrvatskim zbivanjima. To je bio početak iskrene suradnje između generala Drinjanina i prof. Ivana Prcele. kada se je Ivan Prcela 26 prosinca 1963 godine oženio s Španjolkom, general Drinjanin je potvrdio svoje iskreno i hrvatsko prijateljstvo prof. Ivanu Prceli tim da mi je bio vjenčani KUM. Eto, to je upravo KUM prof. Ivan Prcela koji je poslao svom prijatelju G. Vuškić ovu dolje niže poruku da se zna što bi svi Hrvati trebali znati. To ovdje prilažem jer se uistinu odnosi na moje prethodno pismo koje sam ovdje iznio. Mile Boban, Otporaš.)

G. Vuskic Fri, Jul 6, 2012 at 1:18 PM

ivanprcela@roadrunner.com <ivanprcela@roadrunner.com> Fri, Jul 6, 2012 at 2:26 PM
To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

I ja sam godine 1970., skupa sa svojom suprugom Španjolkom, htio posjetiti djecu mojega nezaboravnoga kuma, ali Isabel nas nije htjela primiti. Ni DOMĆI, sada doktor medicine, pred dvije godine ne htjede me primiti nego naprotiv ... Isto tako Mirica NE HTJEDE ME primiti, iako sam iz stana gje sam bio u Valenciji kamen mogao baciti u njezin stan. **MIRICA TREBA BITI ZAHVALNA SVOME VELIKOME OCU STO JE ZIVA JER MAJKA JE HTJELA NJU POBACITI.** Ovo sam nekidan istakao u prijevodu jednog španjolskoga časopisa - neka to udje u biografiju koja se u Zagrebu piše.

BOG I HRVATI i ZA DOM SPREMNI!

J. Ivan Prcela

(Eto, još malo istine o generalu Drinjaninu, Vjekoslavu Maksu Luburiću. Više su neprijatelji Hrvatske zamrzili Maksa Luburića zbog njegove žarke ljubavi prema Hrvatskoj, nego su svi pogani zamrzili Isusa Krista zbog njegove ljubavi prema svakom Božjem stvorenju. Za svakoga bi se mogao naći glumac ali za Maksa Luburića se bojim da će se moći naći iskreni glumac koji bi mogao glumiti Maksa Luburića. Glumiti Maksa Luburića najprije moraš voljeti Hrvatsku više nego samog sebe; a malo je danas takovih. Mile Boban, Otporaš.)

09-09-2016 04:26#853

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTI I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (1))

(Prenosim iz DRINE br. 4/7 1955. strana 75-93 članak kojeg je pisao "U"staša Maks u rubrici "**IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA**". Članak je podug pa ću ga u nastavcima ovdje iznijeti kao jedan važan i nepoznat dio dogodovština povijesti i rada na Janka Pusti. Dr. Željko Karaula je donio iz HDA ZAPISNIK Udbe od 3 siječnja 1947. godine pukovnika HOS-a Ivana Perčevića. Kako "U"staša Maks u ovom svojem opisu spominje pukovnika Ivana Perčevića, to mi daje priliku da popunim prazninu Maksova pisanja o Janka Pusti s izjavama Ivana Perčevića u Udbinu ZAPISNIKU od 3 siječnja 1947. godine. Otporaš.)

POBOČNIK LASLO (Jure Francetić na Janka Pusti)

Dom , Sveučilište, Janka Pusta, Drina i Smrt, - to su velike postaje i stepenice u životu velikog hrvatskog ratnika i ustaškog revolucionara, Jure Francetića. Svi ratnički narodi imaju legende, koje kažu, da veliki vojnici i ratnici ne umiru, nego se jednostavno rasplinu ...

Život, rad, borba i smrt Jure Francetića je legenda i misterij.

Podna starca Velebita, u kršnoj Lici, koja je dala hrvatskoj ratničkoj povijesti bezbroj generala i admirala, rodio se je i veliki vojnik i ratnik Jure Francetić. Besmrtni Mile Budak, također sin Like, govorio mi je o obitelji Francetića, o obitelji, koja je dala mnogo značajnih ratnika. Ta je Starčevićeva, Došanova, Budakova i Francetićeva Lika prema podacima pok. Mile Budaka dala što nitko drugi nije. On je narod težaka i generala, kako reče Mile. Samo je općina Lovinac u godini 1900. imala u Austro Ugarskoj Vojsci 15 živih generala!

Jedno malo selo!

Dom Francetića je dom seljačkih i vojničkih vrlina, dom hrvatskih ratničkih koljenovića. U vjeri otaca i pradjedova, u strahu Božjem i ljubavi prema rodnoj grudi odgajao se je Jure Francetić na ognjištu pradjedova. To je pokazala točka u životu Jure Francetića.

Hrvatski je Alkazar, (u Španjolskoj jedan grad, a ovdje general misli na "tvrđavu", mo.) naše Sveučilište, isklesalo iz Ličke sredine politički izgrađena borca. Deržanstvo, koje je usisao sa majčinim mlijekom i zrakom uže domovine Otca Domovine, ojačale su bure Velebita, a iskristaliziralo ga je zagrebačko sveučilište, naš glavni stožer ustaške i travanjske revolucije.

A onda je došao na Janka pustu, kano se nije dolazilo slučajno, jer je organizacija "USTAŠA" - Hrvatski Oslobođilački Pokret, u njemu vidio jednog od pozvanih. I kako je Jurin pohod na Drinu počeo na Janka Pusti, moramo i mi početi tamo. Hrvatski genij na Janka Pusti dovršio je klesanje velebna djela, koje je ostavljeno budućim hrvatskim vojničkim naraštajima kao amanet, primjer, uzor i putokaz.

Janka Pusta je usavršila Juru, a on usavršio Janka Pustu. Međusobno su si dali svoj biljeg. Zato je potrebno govoriti o Janka Pusti, jer se bez nje ne može razumjeti sve ono, što je zatim došlo. I kako je pisac ovih redaka prastanovnik Janka Puste, u koju je ušao kao bosonog dijete, bio s Jurom cijelo vrijeme, imao sreću preživjeti Legiju Smrti sa šačicom sijena, žena i djece, pozvan je i pisati o tim dvama velikim pojmovima, koji su doveli do pohoda na DRINU.

PODRIJETLO ILI POSTANAK USTAŠKOG VOJNIČKOG LOGORA "JANKA PUSTA"

(Uvijek sam se pitao kada je točno osnovan logor Janka Pusta. Iz petnaestak nastavaka koje je general pisao u novini OBRANA 1965/1966. godine **PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA**, tu sam iz tih generalovih opisa mogao shvatiti da je Vjekoslav Luburić došao na Janka Pusta koncem 1930. ili početkom 1931. godine. Sada kada prepisujem izjavu pukovnika Ivana Perčevića koju je Udba zapisala u gore spomenuti ZAPISNIK, dobiva se mala drugačija slika. Mo. Otporaš.)

Pitanje Udbe:

Opišite nam kako je došlo do osnutka ustaškog logora u Mađarskoj "Janka Pusta", vaš audio u tome i zadatke po kojima vas je Pavelić kao smog izaslanika (zamjenika) slao tamo?

Odgovor Ivana Perčevića:

U ljeti 1931. godine agenti jugoslavenske policije pokušali su izvršiti atentat na Gustava Perčeca u Beču. Ovaj atentat nije uspio i atentatori su bili pohapšeni. Atentatori su bili Cveger, neki Belošević i još jedan čijeg se imena ne sjećam, a bio je jedini od njih koji je znao njemački jezik... Atentatori su izvedeni pred austrijski sud i osuđeni na vremenske kazne, a Gustav Perčec dobio naređenje (**izgon, mo.**) da se mora iz Austrije iseliti... Gustav Perčec se je poslije toga morao iseliti u Sporn u Mađarsku... S Gustavom Perčecom su krenuli nekolicina emigranata među kojima se sjeća Kremzir Ljube, Šimovića sa obitelji i drugih. Putem novinskih oglasa Perčec je zatražio u najamninu jedno imanje na kojem bi on sa grupom oko desetak ljudi radeći jeftino živio. U samoj okolici Sopron-a nije mogao dobiti nikakvo imanje već mu je ponuđena Janka Pusta...

Gustav Perčec napušta Beč ljeta 1931 i iznajmljuje veliki posjed kraj Velike Kaniže (Nagy Kanizsa) pod imenom Janka Pusta ili Jankovec...

(Dakle, Logor Janka Pusta je osnovan ljeta 1931. godine, a Vjekoslav Luburić je tu došao odmah u početku i bio među prvima, što bi značili krajem godine 1931. Mo.)

Nastavlja se.

<https://hrvatskoobrambenostivo.com/2...uzbi-beograda/>

09-09-2016 17:02#854

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (2))

(Prenosim iz DRINE br. 4/7 1955. strana 75-93 članak kojeg je pisao "U"staša Maks u rubrici "**IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA**". Članak je podug pa ću ga u nastavcima ovdje iznijeti kao jedan važan i nepoznat dio dogodovština povijesti i rada na Janka Pusti. Dr. Željko Karaula je donio iz **HDA ZAPISNIK** Udbe od 3 siječnja 1947. godine pukovnika HOS-a Ivana Perčevića. Kako "U"staša Maks u ovom svojem opisu spominje pukovnika Ivana Perčevića, to mi daje priliku da popunim prazninu Maksova pisanja o Janka Pusti s izjavama Ivana Perčevića u **Udbinu ZAPISNIKU** od 3 siječnja 1947. godine. Otporaš.)

USTAŠKI ČARKAR "LASLO"

Janka pusta je bila vojnički logor i svatko je na njoj počeo kao čarkar - novak. Ulazili smo kao novice i dobivali samostansko ime. Morali smo zaboraviti, kako se zovemo, zaboraviti ime roditelja, ime sela i grada gdje smo se rodili, ime pokrajine. I strogo je bilo zabranjeno govoriti bilo kojim provincijskim dijalektom. Morali smo zaboraviti ime prijatelja, profesiju, škole, sve ono što smo učinili - i postati novi ljudi. Dobili smo i drugo ime i tako smo počeli novi život. Jure Francetić je postao Laslo, a ja Maks!

Jednom sam zgodom u oslobođenoj Hrvatskoj našim ustaškim prvacima govorio, kakova je bila Janka Pusta, kako smo na nju štimali, živjeli, radili i umirali. Ali sam brzo uvidio, da je gotovo nemoguće o tome govoriti. Danas je hrvatskoj emigraciji mnogo lakše o tome govoriti, jer su nešto od toga prešli.

Zamislite se jedan od logora, kroz koje ste prošli nakon 1941!! Ali bez stražara, u pustinji, koju su nadzirali mađarski žandari iz grada Csurgo i okolnih sela, a njihove ophodnje obilazile pustaru (imanje) danju i noću. Janka Pusta je bila i radni logor, imanje, kano se je dobrovoljno dolazilo putem organizacije, gdje se je radilo kao i na svakom drugom imanju, kakovih je onda bilo u Mađarskoj na tisuće. Mi smo iznajmili jedno od tih imanja i obrađivali zemlju. Putem naših kanala dolazile su Ustaše, a vlast je Janka Pustu smatrala privatnim dobrom i mjestom, gdje su se hrvatski emigranti sakupljali da prežive.

Dolazilo se je putem kanala izravno iz Domovine, ili se ljude, preko mnogobrojnih dobrih veza vadilo iz zatvora i upućivalo na rad. Uzalud su bili protesti Beograda! Janka Pusta je bila stjecište ljudi, koji su kao politički emigranti bili kod vlasti registrirani, a išli raditi na Janka Pustu, jer drugog posla nije bilo. Ne treba ni govoriti, da smo i onda, kao i 1945. skoro svi upotrebljavali izmišljena imena. Tako je Jure postao Laslo i vođen kao mađarski i poslije albanski vojni bjegunac, a ja postao bački švaba Maks! I onda su se fabricirali papiri, i onda smo prolazili kroz zatvore skoro svih europskih policija.

Čarkar Laslo isto je prošao kroz sve faze života. Ustajali smo ranom zorom, u 4 i 5 sati i išli na rad, na vježbu, prema potrebama gospodarstva i godišnjem dobu. Ali postao je jedan osnovni zakon: svatko je morao raditi, i svaki dan i svaki posao. ([Saznati nešto više o životu, radu i inim djelatnostima na Janka Pusti, kliknite na link: Prigodom smrti Vladka Mačeka. U tim petnaestak \(15\) nastavaka koje je Maks pisao u novinama OBRANA 1965/1966. godine povodom Mačekove smrti, saznat će se ono što neće biti u ovim nastavcima. Mo. Otporaš.](#)) Bili smo kočijaši, zidari, stolari, pekari, kuhari, krojači i sve što je bilo potrebno. U zimi, kada drugog posla nije bilo, kopali smo ogromni ribnjak i iskorištavali jedan potok, napravili jedno uzorno ribogojstvo, koje nam je mnogo pomoglo u materijalnom pogledu.

Lasla i mene je zapalo krampati na ribnjaku. Nije lako krampom razbijati smrznutu zemlju ni onima, koji su cijeli život to činili, a kamo li "nesvršenim đacima", kako su nas dvojicu zvali ostali, jer se prema dužnostima, koje nam je uprava povjerila vidjeli, da smo došli iz škole. Tamo na ribnjaku počeo je naš rad, naše poznanstvo, naša suradnja - i naše "svađe".

Radi kamuflaže svi smo najprije nosili košulje i kape od "Levente". "Levente" je mađarska predvojnička organizacija, obavezna za svu mladež, sve dok ne stupi u vojsku. Pred-izobrazba, spremanje za vojsku, jer Mađarska nije imala pravo držati redovnu vojsku, nego samo stojeću plaćeničku vojsku od 35.000 ljudi. Preko noći smo dolazili, većinom iz Domovine, a u jutro smo hodali okolo kao i svi drugi mladići u kakvim god bilo hlačama i košulji i kapi "Levente". (Levente je bio neke vrste đak - glasnik u staroj mađarskoj vojsci.)

Ljudski je biti nezadovoljan, pa je i na Janka Pusti takovih bilo. Vele drugovi, da je i pisac ovih redaka bio dvije godine neslomivi buntovnik. Nisam došao krampati, nego dajte mi oružje, da idemo u rat protiv Srba! Ali Laslo je sve shvaćao. Nije došao među prvima na Janka Pustu, ali je bio najbolji od svih. Tumačio nam je potrebu rada. Treba izdržati, treba raditi i radi vlasti, jer je samo tako opravdan naš boravak na Janka Pusti. Samo tako se Pešta može braniti od Beograda! Jure je obišao već i neke druge naše logore u tuđini, i imao je širi pogled na političku situaciju. I ljudi su grčevito stiskali krampove, kupali se u znoju i ledu, gradili ribnjak, vozili na tačkama zemlju na nasip, - a onda u obližnju šumu na vježbu!

Tada je počimao život, a posebno Ustaše Lasla! Tu je bio u svom ambijentu, on i svi drugi. Pa ipak je i tu bilo buntovnika. Imali smo od krampanja krvave žuljeve na rukama i od puzanja krvave lactose i koljena. ([Mnogi su čitali ili su upoznati sa primoranim, obveznim dnevnim 16/18 sati trčanjima i vježbama Fidela Castra i njegovih sljedbenika u borbi protiv kubanskog predsjednika Juan Batista, kojeg je Fidel Castro svojom socijalističkom - čitaj komunističkom - revolucijom svrgnuo s vlasti na Novu Godinu 1959. Što je za Kubance Nova Godina 1959., to je za Hrvate \[Deseti Travnja 1941. Mo. Otporaš.\]\(#\)](#)) Nitko živ nije došao na Janka Pustu, tko nije svršio tu školu. Mrzili smo već "puzanje" više nego Srbe, ali smo puzali: svaki je od nas bio kadar s puškom u ruci prepuzati 500 metara, a da se šuma nije čulo.

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 09-09-2016 at 17:19

11-09-2016 03:32#855

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (3))

Laslo je bio "dugong", i dok je nama rastom manjima bilo teško puzati, njemu je to bilo dvostruko teže. Vodnik Mika (Nikola Zboril), koji je došao po nalogu Organizacije iz Brazila, bio je u Hrvatskom Domobranstvu za vrijeme Austrije instruktor, a kasnije je poginuo kao satnik na Romaniji pod vodstvom svog nekadašnjeg čarkara - novaka Lasla! On je bio naš vojnički instruktor. "Ti dugong, ponovi". I Laslo je ponavljao puzanje. Puzalo se preko pokošenih žitnih polja, kroz grmlje, po danu i noći, kroz pijesak i blato. I jao onome tko bi zanečistio pušku!

Kada je svršila tortura sa osnovnim vježbama i počelo razvijanje čarkarskog lance, pokret, napadaj, obrana, kretanje rona, voda i sati, - tada je Laslo odskočio. Odskočio - ispred sviju! Dobri Maks je govorio: " iz ovoga će biti do bar dorojnik", iako nas je dva puta oborio na dorojničkom ispiti. To je Laslu bilo previše, pa mu je rekao: "Doći ćeš ti još k meni". Tada sam duboko razmišljao o tim riječima! Te noći sam čuvao stražu i kako je bila zima, bilo je mnogo bolesnih i mlađi smo držali i po četiri straže.

"Slušaj Laslo, ti si rekao nešto, što mi se duboko usjeklo u mozak. Rekao si nešto, što sam i ja mislio, ali se nisam usudio reći". Te noći dugo smo razgovarali, jer je on bio zapovjednik straže, a to je značilo u sigurnosnom pogledu bezuvjetni autoritet za 24 sata. Te noći smo prvi puta govorili o našim planovima za budućnost. Mika i Blaž ne shvaćaju sve to. Oni misle, da će se puzanjem osloboditi Hrvatska. A jurišati? Laslo i ja smo bili za jurišanje, i to razgaljenih prsa, da Srbi lakiše i sigurnije gađaju. Da - jurišati treba, - i ako svih šest milijuna Hrvata budemo jurišali, Srbi će bježati ono kraj Drine. Ta je noć bila za nas obojicu sudbonosna. Sve je zavisilo o jednom sudbonosnom jurišu, slično kao što smo ih i sprovađali - kao hrvatski časnici - i generali! Poljubili smo se, zagrlili i zavoljeli vječno prijateljstvo i vječnu "svađu".

Misao me je progonila, srdce mi je lupalo kao bat i osjećao sam ga na vrh grla. Samo sveopćim jurišem može se Hrvatska osloboditi. I nikada me više ta misao nije ostavila. Jedno je bilo jasno: Laslo je bio superniji od sviju!

Nas dva, "Caren" (stožernik Pižeta), "Zmaj" (Pospišil) i još neki, proglašujemo se mladima! Tražimo reforme u svemu, osuđujemo nedostojne zapovjednike, borimo se protiv zabluda "starih". Mi smo sinovi **stanza** i revolucije, glasnici novog doba. Stari nas ne razumiju, ali Poglavnika da. On dolazi na Janka Pustu i dovodi nam za zapovjednika Bedu (General Servatzy), i kaže: "Imate pravo, pred nama je **stank** i revolucija, a ne frontalni rat. Moramo se spremati za takav način borbe". Bego je uvijek mlad, on nas shvaća - i predaje nam sve poslove, sve odgovornosti. A nas dva buntovnika postajemo Pobočnici. **(Dali se ovdje odnosi da su Laslo i Maks ili Maks i "Caren" tj. (stožernik Pižeta) postali "Pobočnici", ostaje nejasno. Mo. Otporaš.)**

Poglavnik prisustvuje vježbama i ispitima. Pobočnik Laslo dobiva zapovijed postrojavanja jedne fronta, a ja pobunu, preuzimanje vlasti, zauzimanje oružničkih vojarna i t.d. Imali smo u šumi izgrađeno selo u minijaturi, a u pomanjkanju mase pojedinci su značili rovove, vodove i satnije. Mašta je u njima gledala jedinice i vježbe su se održavale. Baratali smo sa pravim eksplozivima - sa upaljačima, rušili i gradili mostove, zauzimali i oslobađali sela, zauzimali utvrde, rovove i bunker, puzali, jurišali, bacali bombe i pucali iz pušaka, "roda" i revolvera.

Glavno stožerni pukovnik Perčević, kasniji general i šef Vojničkog Ureda Poglavnika, satnik Metzger, kasnije general i zapovjednik Pučkog Zbora u Srijemu, satnik Lahovski, kasniji ustaški pukovnik i glavni nadzornik za izobrazbu, djelatni bojničar Mađarske vojske Glišo Balenović, kasniji ustaški pukovnik i zapovjednik Ustaške Vojnice, kao i neki drugi, koje ne poznajemo, začuđeno gledaju, šta radimo. Ne slažu se, ne odobravaju! Ali Poglavnik da! Bego je sretan, to je njegova

kola. Poglavnik nam stiše ruku i pohvaljuje nas. Smiju se i vele: "Pat i Patašon", aludirajući na nas dva, jedan visok i mršav, a drugi "bulbar", male i okrugao. Kaže Poglavnik: "Odlazim zadovoljan. Vi ste shvatili svoju zadaću". I jednom kasnije u NDH, dok smo nas tri (Bego, Laslo i ja) večerali kod Poglavnika i razgovarali o sjećanjima sa Janke Puste, rekao nam je: "Eto, Laslo pravi na Drini frontu, a ti u pozadini isto onako, kako ste radili na onoj vježbi". (Ovo je general Drinjanin pisao u DRINI br. 4/7, lipanj 1955., dakle u vrijeme dok su Poglavnik i general bili zajedno i skupa radili. Za ovu DRINu Poglavnik je napisao uvodni članak: HRVATSKI NARODE! Imao je priliku pročitati ovaj članak svojeg đaka sa Janka Puste Vjekoslava Maksa Luburića te ga odobriti ili ne, pošto se i njegovo ima kao Poglavnik spominje. Budući da je članak u potpunosti izišao onako kako ga je general Drinjanin napisao, Poglavnik ga je odobrio kao vjerodostojan i istinit. Mo. Otporaš.) A Bego se je samo sretno smješkao, jer se nije prevario, kada je "buntovnicima predao vlast".

Nastavlja se.

12-09-2016 18:49#856

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (4))

Izvršili smo još jednu demonstraciju rukovanja ručnim bombama, koje smo sami fabricirali ("Silni" (Kralj) i "Zmaj" (Pospišil). Sa sličnim bombama (kukuruzovke) kakve smo **slčivali**, naravno bez eksploziva i upaljača, napunjene sa olovom, vršili smo bezbrojne vježbe i bili tako sigurni, da smo iz svake pozicije i na svakom terenu na 5 i 10 cm. pogodili cilj. Za vrijeme jedne prave demonstracije - pred Poglavnikom - kada su svi iz zaklona i rovova promatrali, Laslo i ja smo vršili bacanje prije vremena, i onda ju je drugi uhvatio i iznova bacio na desno. Htjelo se je dokazati, da se bomba treba baciti točno iza brojeva 52, 53, 54, nakon što u petu lupi upaljač. Ako smo je prije toga bacili, bilo je vremena za uhvatiti je i iznova baciti, što smo kasnije u ratu mnogo puta učinili i među partizane bacili njihove vlastite bombe. Bego je bio (**general Vjekoslav Servatzy, mo.**) je bio pirotehničarski stručnjak za vrijeme Austrije i Srbima nanio mnogobrojne gubitke u borbama na Crnom Vrhu, radi čega je već 1918. morao bježati iz svog dragog Srijema.

Dva puta smo pred svim časnicima i Poglavnikom izvršili tu demonstraciju. Prvi je bacao Laslo meni, a ja u desno, na lijevo i iza nas bili su naši u zaklonima. Drugu demonstraciju obrnuto izvršili! Ja sam bacio na Lasla, a on ju zgrabio i bacio u desno. Dok je bomba u zraku eksplodirala i naš pogled bio uperen u onom pravcu, krv se u nama svima sledila, jer dok sam ja bio zabavljen mjerenjem razmaka i pripreman za bacanje bombe, Poglavnik, obučen u ustašku odoru, uputio se naglim korakom prema Laslu i u času, kada je bomba pala i Laslo je uhvatio i ponovno bacio, Poglavnik je stajao kraj njega na tri koraka. Dobri "Janoš bacsi", na smrt osuđeni Koprek, koji je kasnije umro, tvrdio je, da je onda dobio tešku bolest srca, od koje je i umro.

Legija smrti je vidjela svoga Poglavnika! Od onih živimo jedva još dvojica ili trojica. Svi su drugi pali s osmjehom na usnama, jer su u času umiranja i uvijek vidjeli pred sobom Vođu, neustrašivo hrabrog, koji je ustaški prezirao smrt i poglavnički vjerovao u sigurnost i spremu svojih čarkara - novaka. Taj nam je dan ostao neizbrisiv i postao putokaz za čitav kasniji život.

Ustaški generali nisu došli na čelo divizija i Sborova slučajno, kao što ni pohod na Drinu s Jurom na čelu nije bio slučajan. Počeo je tamo na misterioznoj i legendarnoj Janka Pusti. Počelo je novo doba, u koje ulazimo Laslo i ja kao Pobočnici Područnog Zapovjedništva.

POBOČNIK LASLO.

Cijeli daljnji rad nosi biljeg pobočnika Lasla. Pobočnik nije ono, što se danas razumije pod tom riječi. To je bio položaj i čin prema ustrojstvu Ustaškog Pokreta. "Područno Zapovjedništvo I" - u koje smo mi spadali na čelu s tadašnjim Područnim zapovjednikom, satnikom Servatzyjem (Bego), koji se je inače zvao "Vadasz urn" (lovac), sa Pobočnicima Područnog Zapovjedništva upravljalo je sa cjelokupnom djelatnošću naše organizacije, na teritoriju "Sjever". Tu je spadala Mađarska, Češka, dio Austrije, zatim sva sjeverna hrvatska granica, sjeverna Hrvatska i istočni dio Bosne.

Zapovjednik je postavljao od 3 - 6 Pobočnika, a mi smo imali svega 4 (Zmaj, Siniša, Laslo i Maks) svaki za svoj dio djelatnosti, ili za dvije grand od jednom, mijenjajući **udjelbe**, vjerni Poglavnikovoju uputi: Ustaša mora znati sve! Laslo je bio najprije Upravni Pobočnik, što je značilo imati u rukama upravu užeg područja. Tako je počeo postavljati stvari na svoje mjesto.

U to vrijeme smo imali jedno glavno uporište (Janka Pustu) i dva sporedna, jedno na Baza Pusti kod Letenja, i drugo, koje se je počelo praviti kod Pečuha. Zatim jedno manje u gradu Nagy Kanizsi (Velika Kaniža) u Horty Miklos Ilici, u jedno ostavljenoj maloj tvornici, koja je imala dosta liepo dvorište, prostorije i nastambe, te visoki aid oko kuće i dvorišta. [\(Želim ovdje nadodati da sam u mojoj političkoj emigraciji godinama i desetljećima imao vruću želju posjetiti ta mjesta: Janka Pustu i okolicu. To se je ostvarilo u ponedjeljak 5 svibnja 2014. godine, putujući iz sjeverne Francuske preko Austrije i Mađarske za Hrvatsku. To sam učinio namjerno kako bih u mojim maštama povezao rad i djelatnosti Ustaša na tim mjestima o kojima Maks Luburić ovdje piše. Zastao sam, baš tu u Nagy Kanizsi \(Velika Kaniža\) i raspitivao se i pitao za mjesto Janka Pusta. Imao sam poteškoća saznati bilo što. Ja ne govorim mađarski, upitnici nisu znali hrvatski, francuski ni engleski. Uputili su me u jednu gostionicu, nedaleko hrvatske granicu. Tu u toj krčmi jedna od poslužavki je govorila vrlo liepo engleski. Rekla nam je da ona vrlo dobro zna za Hrvate i njihovu borbu za slobodu i nezavisnost. Rekla nam je da je mlada ali ipak da je čula za hrvatski logor Janka Pusta. To je sve što je znala reći, a ja sam htio saznati nešto više. Možda drugog puta i druge zgrade...Mo. Otporaš.\)](#) Namjeravali smo montirati jednu radionicu, gdje bi smo izrađivali razne metalne proizvode - naravno, radili potrebni materijal za nas. Tamo je već bila prenesena radionica sa Janka Puste (mehanička i stolarska) i počelo se sa uređivanjem nastamba.

Nastavlja se.

14-09-2016 19:07#857

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (5))

Imali smo Janka Pustu, čiji sam bio zadnji zapovjednik, ali tada smo tamo držali malo ljudi, jer je već bila vrlo "opjevana" i nadzor mađarskih vlasti bio je pooštren, a pritisak Beograda i cijele Male Antante (u kojoj su sačinjavale: Rumunjska, tadašnja Čehoslovačka i srpska kraljevska Jugoslavija,

a Veliku Antantu su sačinjavale: Engleska, Francuska, SAD i carska Rusija, mo. Otporaš.) upravo neopisiv. Ali, **savorili** smo novu pustaru, Bazu Pustu, kojom je upravljao patrijarha svih ustaša, stari, dobri i vjerni Šimunović, prvi emigrant i otac sviju nas, koji je 1945. otišao s puškom u ruci i sa kćerkom, rođena na Janka Pusti u križare! (General je o njemu pisao svojim suradnicima prilikom njegove ženidbe, generalove ženidbe, u listopadu 1953. godine. Ako se klikne: **Ženidba Maksa Luburića**, mislim da se to tu može naći. Mo.)

Pobočnik Laslo dao je novi zamah, novi polet. Kupili smo kamion i osobni auto. Svaki ustaša trebao je naučiti voziti auto i kamion, dvokolicu i motor, voziti čamac, zaštititi konja i pilotirati zrakoplov, govoriti jezike, znati se vladati, pucati kao **coboy**, na slijepo, učiti taktiku i povijest, montirati paklene mašine i rukovoditi telegrafskim aparatima, radijem, - i pješčiti onoliko, koliko je mogao pobočnik Laslo, sa naprtnjačom na leđima, punom cigle.

A onda je došla uzbuna, pokret, i kroz šume smo pješčili stotine kilometer, da bismo se opet rastrkali svaki na svoje mjesto i - na svoju udjelbu i posao. Absurdan je to život bio, gdje smo naizmjenice bili i časnici i čarkari, pirotehničari i kuhari, radnici i intelektualci, progonjene zvijeri od srpskih agenata, a pod stalnim mađarskim nadzorom; uvijek sa dvije nabijene pištolje i dvije bombe uza se. U 24 sata po dva puta smo bili u uniformi, unutar zida ili u šumi, a onda smo opet u grupama, dva po dva prolazili pustom, selom, gradom u građanskim odijelima i falcificiranim dokumentima u džepu. A onda smo naslonjeni na stop zaspali nad knjigama, koje smo gutali, posebno one vojničke prirode.

Pobočnik Laslo pojačao je sixte "Gniezda" i "Graničara" na Dravi, podvojstručio slanje materijala, obuku, rad, unio u sve svoj biljeg. Stigao je u Peštu kao "student", na granicu kao conspirator, u ured kao upravnik, među ustaše kao profesor - i u isto vrijeme kao učenik naših hrvatskih i mađarskih prijatelja, koji su bili voljni podučiti nas i otvoriti nam uvijek nove horizonte belikologije. (U ovom slučaju riječ "belikologija" bi mogla značiti kao za "ljubitelje i pristiše rata, mo. Otporaš.) Poglavnik je rekao, da ustaša mora znate sve, i mi smo zaista htjeli sve znati.

Upravni pobočnik je duša zapovjednika, desna ruka, sve. Administracija je velika, oprez, potreban i stalno se živi i radi, pod sjenom smrti, koja na nas vreba. A pobočnik je stigao na sve, sve pokrenuo, svugdje bio prvi. I poput meštra Bege nestle, da se nenadano pojavi na drugom mjestu, i to u začaranom krugu, koji se je okretao strmoglavnom brzinom. Samo su čitavi ljudi to mogli podnositi - i još i druge moliti, nagovarati, uvjeriti pa i prisiliti - da podnašaju. Pobočnik Laslo, kao nitko drugi znao je sve izgaditi, sve dovesti u red, sve staviti u pogon. Bio je organization, bio je pravnik, zapovjednik, drug, brat i prijatelj.

JURE GAZI DRINU VODU...

Ni ta pjesma nije nastala na Drini, nego na Janka Pusti. Laslo je bio određen za tu misiju, on se spremao za tu misiju, on ju je predvidio, jer je bio vojnik i to inteligentan vojnik. Sve je u njemu bilo vojničko. To je od prvog časa bilo jasno nama svima.

Prigodom jedne noćne vježbe, kada smo na gumenom čamcu prelazili preko ribnjaka na drugu stranu, Laslo je bio u čamcu zapovjednik "trojke", koja je nastojala preći preko. Ja sam bio zapovjednik "graničara", koji su čuvali obalu. Vjerno smo vršili svaki svoju dužnost, ali mjesečina je odala Laslinu trojku i primijetili smo, da guraju čamac i ulaze u vodu. (Najprije smo imali drvene čamce za ove vježbe, a kasnije gumene športske, koji su se mogli montirati i demontirati u tri minute i u posebnim naprtnjačama nositi na leđima.) Opalio sam slijepi naboj i neutralni promatrači su, prema običaju, dali zviždaljkom znak, da je čamac pogođen. To znači, da je pokušaj propao. Da, ali Laslo je uzeo "rođu", pa u ribnjak, a dvojici je pratilaca zapovjedio, da otvore vatru, jer su naišli na "zasjedu". Pa iako je zvižduk naglasio, da je pokušaj propao, kao i toliko puta na ovim vježbama, Laslo je nastavio gaziti i plivate, stigao na našu stranu, bacio bombu na zasjedu i potrčao u tamu.

Značilo je, da je odlučio proslijediti na drugu stranu, jer je imao za zapovijed predati na izvjesno mjesto poruke.

Nastavlja se.

15-09-2016 14:02#858

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (6))

Dvojicu je pratilaca ostavio, da vatrom štite njegov nasilni prijelaz. Tada je u tim poslovima bio još novak, dok sam ja već imao bogatu graničnu prošlost. Tada sam poslije vježbe, grijući se i sušeći, zadirkivali Lasla i pjevali: "**Gazi Laslo Drinu vodu i bori se za slobodu...**" I smijali se slatko, jer cilj ovih vježba nije bio nasilni prijelaz u ratu, ni "boriti se za slobodu", nego prijeći ribnjak neopazice u pretpostavci, da je to država i da se na jednoj strani nalaze srpski četnici i graničari, a na drugoj mađžarski graničari i žandari, koji bi bezuvjetno vatrom pomogli svaku pucnjavu protiv Srba, pa makar to bili i krijomčari, iako bi nas poslije obrane zatvorili, ispitivali, oduzeli nam oružje, zaplijenili čamce itd. Bilo je benevolence (**dobrostitivosti, sklonosti, naklonosti, mo.**) u pravim prijelazima preko Države od strane Mađara ako je došlo do pucnjave, a razlog je bio taj, jer su fanatički mrzili Srbe, pa je svaki od njih bio osobno voljan pomoći i crnom vragu, a kamo li ne nama, koje su zvali "Horvat i Bošnjak šogor".

U to vrijeme pobočnik Zmaj je bio zapovjednik svih graničnih i konspirativnih djelatnosti, a ja sam bio član i kasnije šef jedne "trojke", zatim "gniježda", "uporišta", vršio kurirsku službu, osiguravao nasilno prelaženje itd. Laslo je nakon neuspjeha sa "gaženje Drine code" htio preći sve te postaje i Bego je to od vremena do vremena dopuštao. "Nasilno prebacivanje" je onda, kada se dobije zapovijed pod svaku cijenu prihvatiti one, koji dolaze iz Domovine i do nose "Temeljna pisma", materijal ili dovode ljude, kao što je to bilo s grupom "C-C" Zagreb itd.

Jedan od tih pohvata je bio doček "dvojke" Pižeta - Posezi. Ubačeni su i odlazili u Zagreb i dolazili natrag. Kada je naše "granično gniježdo" poslao kurira, da je dobio obavijest, da dolazi rečena dvojka s važnim materijalom, reče dobi Zmaj: "Laslo, danas možeš, ako hoćeš gazit Muru i Dravu, ali Pižeta i Posezi moraju ovamo stići, živi ili mrtvi".

Kako je bio sretan! Pošli smo iz Letenja i u kući prijatelja, kojih smo uz duž granice imali mnogo, ostavili smo kamion, i s ribarskom mrežom, obučeni kao ribari, s čamcem na ramenima (drveni čamci) preko šume na granicu, na Muru. Trebalo je zaobići ljudska naselja i mjesta, kuda su prolazili mađžarski oružnici i graničari. Svaka akcija, koju su primijetili bila je unaprijed osuđena na propast. Sreća, da Mađžarska u ono vrijeme nije imala mnogo vojske, da nam je pučanstvo bilo potpuno sklono i da je čitavo obalno pučanstvo sastavljeno gotovo isključivo od Hrvata ili pomadžarenih Hrvata, koji su svi govorili hrvatski. A mnogi su od službenika zažmirili na jedno i poneki i na oba oka, iako ih je više radi toga čak i službu izgubio.

Dvadeset kilometara smo nosili teški čamac na ramenima, jer smo htjeli imati i drugi, uz onaj stalni, za svaki slučaj. Dan nas je zatekao u žbunju na samoj granici, promatrajući drugu stranu. (**Ovo me**

podsjeca na čitanje knjige Fidela Castra o njegovoj revoluciju 1956-1959 i njegovih 81 revolucionaraca koji su se borili protiv Juan Baptista, tadašnjeg predsjednika Cube.

Mo.Otporaš.) Rode i puške virile su iz žbunja i čekao se znak naših, koje je dovodio naš čovjek Tomina, iz poznate Gjelekvočke grupe. Pižeta i Posezi bili su prijeko i kako su bili primijećeni, digla se bila kuka i motika na njih. Bili su skriveni u snopu žita, odnosno u dva snopa. Oružnici su gonili narod, i ljudi su predvođeni lugarima, poljarima i lovcima, sa sjekirama u ruci lupali po grmlju. Jedan seljak sa pištoljem u ruci naišao je na snom, gdje je bio Posezi s rodnom uperenom i pogledom, koji je govorio više nego riječi. Seljak je brzo zatvorio snom i nastavio put. Kad je pala noć Posezi i Pižeta su se izvukli i pošli do Tomine, koji ih je drugu noć doveo na granicu.

Leslo, ja, Rašan (kasniji satnik, poginuo) i Grga (Raić) kasniji bojnič PTB-a, ležali smo skoro 48 sati u grmlju. To su bili najteži časovi (**momenti, mo.**) moga života. Milijuni komaraca grizli su nam ruke i obraz, a nesnošljiva vrućina ogorčavala je život. Svaki pogled i šum mogao je značiti, da naši dolaze, da padaju u ruke neprijatelja. Nismo se smjeli micati, da se ne odamo. Na drugoj strani hodali su srpski graničari, četnici sa psima. Pižeta i Posezi bili su obojica na smrt osuđeni, i bili su dragi drugovi. Donosili su važne stvari i na nama je bilo, da ih spasimo. Oteglo se sve u vječnost i samo se čulo zujanje milijuna komaraca.

Konačno smo čuli strašnu detonaciju na drugoj strani. Tu je Laslov čas. Nije trebalo govoriti. Da mu se nije tada udovoljilo, skresao bi nam bio svoj samokres u čelo. Munjevitom brzinom hvatamo čamac i guramo ga prema vodi. Laslo uskače kao ris, da se čamac skoro prevrnuo. Za njim skaćemo ja i "Ferko" (Rašan), a Grga odgurne čamac i za čas smo plovili, presjecali Muru. Ferko i Grga su veslali kao malo tko, a Laslo i ja smo držali rode na spremne!

Nastavlja se.

16-09-2016 13:20#859

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO KE POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (7))

Svaki je imao "Rodu" (Mauser) sa 1000 naboja, što u najbojnjačama, što u naprtnjači (željezna rezerva 500), i 2 revolvera. Još nismo stigli na drugu obalu, kad padne pet do šest hitaca iz puške i nakon toga tišina. Tomina je naše prihvatio i napao bombama na zasjedu, koju je svakako trebalo likvidirati. I mi i naši, na drugoj strani mjesecima smo ležali na granici i pratili kretanje srpskih ophodnja, zasjeda, nadzor i svaki smo novi sistem odgonetnuli. Na cijeloj Dravi i Muri od Koprivnice do austrijske granice, bile su pojačane straže, a u pozadini sav narod dignut i sve premetnuto.

U času kada smo stigli na drugu obalu i povukli čamac na sumo, otvorila se strašna paljba na sve strane. Sa svih srpskih "izvidnica" se čulo pucanje. "Izvidnice" su bili tornjevi ili mjesta na drveću uzduž cijele granice. "Zasjede" su bile izvanredne ophodnje ukopane svaki put na drugom mjestu, a mi smo stalnim promatranjem naših "gnijezda" t.j. prijatelja uz granicu znali kretanje isti. Na svako kretanje izvan ovog srpski su graničari odmah pucali, pa makar bio samo zec. Zauzeli smo mostobran. Dobro smo poznavali teren, točno smo znali, gdje se može čamcem pristati, gdje su

brzice na Muri, Dravi itd.

Jedna srpska graničarska ophodnja od tri konjanika jurila je prema granici. Obasipamo ju vatrom. Laslo je imao oči sokolove i primijetio je Tominu, Posezija i Pižetu, koji su svom snagom trčali kroz jarak prema njima. Tada otvaramo vatru prema prostoru, od kuda smo čuli pucnjavu i prema konjanicima. Laslo obara jednog od njih i prihvaća trojku. Ostaje zadnji i pravi sa Tominom mostobran, dok naša druga grupa sa mađarske strane sa Zmajom dovodi drugi čamac i preuzimlje Lasla i Tominu, a mi držimo vatru s mađarske strane.

Zmaj preuzimlje iscrpljenu trojku i gubi se u pravcu šume, a Laslo i naša grupa grozničavo radimo na potapljanju čamaca. Čuje se vika Mađara. Civili bježe radi pucnjave, a vojnici - graničari zauzimlju svoja mjesta i podržavaju vatru na srpske graničare, koji su pucali prema nama. Nema vremena za izvlačenje čamaca i potapljamo ih. Bacamo se u vodu, jer hitci padaju na sve strane. Nalog je spasiti se tko može i svaki za svoj račun. Jednu pušku bacamo u mulj (već ćemo je izvući), oružje stavljamo u naprtnjače i gnjurimo u vodu i pod vodom gnjurimo prema trsju, koje je bilo u blizini. Ferko i ja se izvlačimo, a Laslo i Grga padaju u ruke Mađara. Slegla se pucnjava, stigle ophodnje sa svih strana, a ova dvojica ponavljaju priču, kako su sada pobjegli iz Jugoslavije, da su Mađari iz Slavonije i mole politički azil. Zapovjednik postaje Haračin poznaje Grgu, ali šuti kao i prije. Borio se u B. H 3! Bio zaljubljen u Ustaše - i radi toga izgubio službu. Ali je posvjedočio kao i ophodnja, da su vidjeli goloruke ljude bježati prema granici, da su Srbi pucali za njima, da su preplivali i t.d. Upućeni su u Letenje, zatim na preslušavanje u Kanižu - i moral početi iznova - na drugom području. Bego je Lasla odveo sa sobom u Peštu na "studio", jer je već bio poznat u okolici i onemogućen mu svaki rad.

Tada tek dolazi Laslo u mogućnost da napreduje. U Pešti se sastaje sa "Hetmanom" (general Moškov), "Gašom" (pukovnik Balenović), Fičuram (kasniji domobranski bojnik), bojnikom Petričevićem, Metzgerom i drugima.

VIŠA VOJNIČKA ŠKOLA

Otišao sam nakon par dana sa Ferkom i izvadio rodu i Laslovu naprtnjaču. Bego došao po mene i sastali se na Balatonu izvan "granične zone". Laslo mi donio pregršt mađarskih vojničkih knjiga i kaže: "Moramo se pripremiti za vođenje vojske". Bego se smiješi kao otac, kada vidi, da mu sin napreduje u hodanju. Bio je sretan i nad nama je uvijek lebdila njegova ruka.

Hetman, Lasso i ja počimamo i s novim naporima, s novim idejama k novim horizontima. Otputovali smo na Bazu pustu, gdje smo imali krasne vinograde. K nama stiže Balenović Gašo. Daje nam upute kako treba učiti. Razašnjuje nam stvari. Svađamo se, jer on zna više, on je profesor, ali... mi imamo svoje poglede. Glavnostožerni pukovnik Perčević pokušava davati nam lekcije, ali ne ide. Metzger, nekada zapovjednik posebnih jurišnih sastava i strah i trepet ruske fronte, kojeg su Mađari imenovali svojim vitezom za bezbrojna junačka djela, što ih je počinio kao hrvatski časnik, prodorniji je, ali ne shvaća, da dolazi novo doba. Ne će ni da čuje o tome, da komunizam sprema svjetsku revoluciju, da će novi rat biti drugačiji. Svi su ti ljudi vidjeli divizije, pukovnije, bojne, vojnike - ali ne vide revolucije, gerile, podzemnog rata, ustanka, ni revolucije!

Nastavlja se.

17-09-2016 12:57#860

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti(dio (8)

Bego je sve više shvaćao, jer se je borio na Crnom Vrh protiv četnika i srpske vojske. No je s mladima! Vječno mlad i vječno pristupačan. On kaže: "Poglavnik vam poručuje, učite, učite"! Rastajemo se. Postajem zapovjednik Janka Puste, zatim šef "linije" t.j. cjelokupnog rada na granici , upravni pobočnik i konačno zamjenik zapovjednika Područja. Ali se viđamo.

Laslo je i opet došao krcat knjigama, mapama, idejama. Sada smo se već svađali nas dva. On je bio uvjeren, da treba zatvoriti Drinu i da je s tim sve svršeno, dok sam ja bio uvjeren, da je rješenje u pozadini, u revoluciji, u borbi s našim vlasima, sa komunistima, koji ne poznaju granicu, forma ni zakona. I opet smo vršili - u većem stilu - istu operaciju, ali na mapi (**čitaj karti, mo.**) Hrvatske, a ne na pedlju zemlje blagoslovljene i proklete **Janka Puste**. Voljeli smo se i svađali se, jer smo do u srž bili apsorbirani problemom Hrvatske. (**E, dragi moj i dragi naš generale ti kažeš "...da ste bili apsorbirani problemom Hrvatske..."** na Janka Pusti. A mi, pojedinci iz hrvatske druge političke emigracije 82 godine poslije Janka Puste, dakle godine 2016., kada Hrvati imaju Hrvatsku Državu u obliku **bumeranga**, smo još uvijek **ABSORBIRANI PROBLEMOM HRVATSKE**, koji nam ni spavati mirno neda. Mo. Otporaš.)

"DVA TOPA"

I tada je došla priča o "dva topa", koju smo tek nas par znali, dok su drugi mislili, da se ne slažemo i da smo rival! Nakon što smo se posvađali sa svim starima i formalno se zamjerali našim profesorima, razčlanjivali smo stvari, u tom rasčlanjivanju oštrili našu inteligenciju i vojničko znanje. Na jednoj teoretskoj vježbi nad mapom, ja sam zarobio dva topa i to jednim gerilskim prepadom na pozicije otraga. Laslo to nije priznao i tada smo skresali jedan drugome, od prilike onako, kako to danas naša braća odbornici pojedinih društava, diljem svijeta, skrešu jedan drugome ... (**To je točno generale! U smirivanju živaca ja sam prožvakao preko deset kila čačkalica prilikom prepirka i, kako ti kažeš "svađa" na sastancima, i to s članovima iste organizacije, istih pogleda, istog mišljenja. Te "svađe" su bile prijateljske, organizacijske naravi i u traženju boljih putova. Mo. Otporaš.**)

A onda je došao 9. IX. 1934. godine, kada su Laslo i Maks bili skupa...

Nastao je i opet lov, posebno na one, koji su po sudovima za zaštitu države u Beogradu bili osuđeni na smrt. Po mađarskim ulicama se prolivao šampanjac, ljudi se grlili po cesti, plesalo se po trgovima, a mađarski svirači svirali divlje čardaše. Srbija i Češka zaprijetile se, da će marširati na Mađarsku, ako ne preda hrvatske emigrante.

Laslo i ja stvorili smo zapovijed, koja je sadržavala upute. Poglavnik me je postavio za zapovjednika Područja I., i odredio, da moram sačuvati ljude, oružje i veze. Bego, Laslo, Pižeta, Posezi, Katušić i drugi lete u avionu, kojeg nam je dao na raspolaganje jedan Begin prijatelj. Oni imaju zapovijed napustiti Mađarsku. Stisak ruke, poljubac u obraz, - i avion na imanju jednog prijatelja hvata visinu i nestaje prema Austriji, a ja ostajem u zemlji, gdje je proglašena hajka na Hrvate i "statarium" - opsadno stanje - određuje, da će svaki, tko bez prava posjeduje oružje, biti po oružnicima na licu mjesta strijeljan. Odšarafljena bomba i dva nabijena samokresa, pogled među nama i odluka: vršimo dužnost do kraja.

Najbolji su otišli već prije. Zmaj, Silni, Dragec, Grga, sada odlaze Bego, Laslo, careen, Mali i dr. Još na vrijeme prije "velikog događaja" (**tj. pogibija srpskog kralja u Marseille-u, mo.**) otpremljena je oveća grupa u "reserve", a drugi premješteni u log ore u Italiju.

Počima novi život, ali duh Bege (**Vjekoslav Servatzy, mo.**) i Lasla nas vodi! Idemo u nepoznato, u neizvjesnost, ali smo sretni, jer smo sklonili starije i bolesne na vrijeme, a najbolji - Bego i Laslo odlaze na sigurno. Oni su nam uzor i nada, duh Janka Puste je u njima! Bego i Laslo odnose Janka Pustu sa sobom, i ostajemo nas šaka, da čuvamo čast, oružje i veze, jer - borba dolazi!

SA MARKOVA TRGA NA DRINU

Što znače godine u životu jednog zdravog Pokreta? Sedam godina progona, zatvora, izručivanja i interniranja nije ostavilo traga. Jedni su bježali iz Njemačke u Francusku, drugi iz Mađarske u Rumunjsku, treći iz Austrije u - Jugoslaviju! Tada nismo imali baš ni jednog prijatelja, doli Boga na nebesima i Poglavnika u internaciji. Mile Budak, Događnik Ustaškog Pokreta vraća se u Domovinu i okuplja borbenu mladež, diže duh naroda bez saveznika! Pobočnik Laslo (**Jure Francetić, mo**) prije puta u Domovinu poručuje mi u Peštu preko prijatelja: "Čuvaj mi rodu, ja idem u Domovinu, i nastavljamo, gdje smo počeli". Svi strepimo pred onim, što mu se je moglo dogoditi. Uspostavlja se veza. Mi smo u Mađarskoj uspješni kamuflirati se. Govorili smo već perfektno jezik, namjestili se, po neki od nas veoma dobro, sa dobrim prihodima - i počimamo iz nova. Obnavljamo veze i uz dvostruku opreznost idemo naprijed.

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 17-09-2016 at 13:11